

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEBULA VE BFA EN İYİ NOVELLA ÖDÜLÜ

ALIETTE DE BODARD

ÇAY USTASI İLE DEDEKTİF

Çeviren Kerem Sevinçli



"Çin ve Vietnam kültürlerine odaklanan,
uzay operasının anlamını genişletecek denli
iyi kurgulanmış bir dünya."

—AMAL EL-MOHTAR



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Aliette de Bodard

Aliette de Bodard Paris'te yaşıyor ve sistem mühendisi olarak çalışıyor. Bilişim ve uygulamalı matematik bölümlerinden mezun oldu fakat ek iş olarak öykü yazıyor. *Obsidian and Blood* adında, çok beğeni toplamış bir üçlemenin ve kendisine iki Nebula Ödülü, bir Locus Ödülü ve bir İngiliz Bilimkurgu Birliği Ödülü kazandıran çok sayıda kısa öykünün yazarı. Ayrıca 2015 İngiliz Bilimkurgu Birliği Ödülü kazanan, yeni yüzyılın başında büyümlü bir savaşta harap olmuş Paris'te geçen *The House of Shattered Wings* ve devam kitabı olan *The House of Binding Thorns* adlı iki romanı da mevcut.

Paris'te ailesiyle, sıcak bedenlerden çok bilgisayarlarla ve Lovecraft eserlerinden fırlamış, evi ele geçirmeye niyetli doku-naç şeklinde bir kitlele dolu bir dairedede yaşıyor.

Çay Ustası ile Dedektif
Aliette de Bodard
Orijinal Adı: *The Tea Master and the Detective*

İthaki Yayınları - 2365
İthaki Kapsül: 10

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Yankı Enki*
Yayıma Hazırlayan: *Merve Çay*
Düzeltili: *Yankı Enki*
Kapak İllüstrasyonu: *Guillem H. Pongiluppi*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*

1. Baskı, Mart 2023, İstanbul
ISBN: 978-605-265-111-7

Sertifika No: 63989

Türkçe çeviri © Kerem Sevinçli, 2023
© İthaki, 2023
© Aliette de Bodard, 2018

Bu eser AnatoliaLit Ajans aracılığıyla Zeno Agency Ltd ile yapılan anlaşmaya göre yayımlanmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ithakiyayinrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



A L I E T T E D E B O D A R D

ÇAY USTASI İLE DEDEKTİF

Çeviren
Kerem Sevinçli



Yeni müşteri donuk gözlerini *Gölgenin Çocuğu*’na dike-
rek müşterilere ayrılmış sandalyeye oturdu – ellerini iki
yana uzattı, tuniğinin yeşim rengi kumaşının altında ba-
cak bacak üstüne attı. Tunigi zamanında kaliteli sayılabi-
lirdi, üzerinde zarif, düzenli motifler vardı ama yamalıy-
dı ve motifler en az beş yıllıktı; Saçılmış İnciler Kuşağı
gibi ücra taşra bölgesindekilerin bile güleceği türden bir
tunikti. Teni esmer, burnu kemerliydi. Kusursuz bir İç
Habitat aksanıyla söze girdi: “Benim adım, Long Chau.
İyi bir sükûnet çaycısı olarak nam salmışsın. Hizmetle-
rinden faydalanmak istiyorum.”

Gölgenin Çocuğu acı kahkahasını zaptetti. Her ne ka-
dar nam salmış olsa da, müşteriler onu görmek için bir-
birini yiyor sayılmazdı. “Buyur.”

Long Chau ona yine aynı bakışı attı. *Gölgenin Çocuğu*
saygıya ve korkuya, mahzun bakışlara, hatta bir gemi-
zihinle, bilhassa yolcu hattında çalışmayan bir gemizi-
hinle muhatap olmaya alışmamış insanların tuhaflığına
aşınaydı.

Gölgenin Çocuğu'nun bedeni –kalp-odasının ve çekirdeğinin içinde bulunduğu metal gövde– ikisinin oturduğu, ofis olarak kullandığı daireden uzaktaydı. Habitata yansıttığı avatar bu bedenden pek farklı değildi: Ofisin büyük bir kısmını dolduran iri, mufassal bir metal ve mercek yığınıydı, gövdesini ve giriş kapılarını gösterecek şekilde farklı açılara geçiyor, kendini insanlara asıl sureti konusunda fikir verecek kadar gösteriyordu. Tacirlerden oluşan bir mürettebatı ve erzakı taşıyacak kadar büyüktü, bedeni Saçılmış Inciler Kuşağı'nın yörüngesindeki soğuk uzay boşluğunda asılı duruyordu, biteviye parçacık bombardımanına uğrayan gövdesinin ve sensörlerinin etrafına robotlar üşüşmüştü. Küçük ve tehditkâr olmayan bir surete bürünebilirdi. Daha eski gemizihinler arasında moda olduğu üzere bir evcil hayvan veya bir oyuncak biçimine bürünüp insanların omzunun üzerinde, havada asılı durabilirdi. Fakat bir savaş, bir isyan ve kıtlık atlatmıştı, artık başkalarının gönlünü eylemek için kendini küçültmekten bıkmıştı.

Long Chau, “Bir şeyi alıp getirmek için derin uzaya gireceğim. İşler hâlde kalmamı sağlayacak bir harman hazırlamanı istiyorum,” dedi.

Bu şaşırtıcıydı. “Çoğu müşterim yıldızlararası seyahat sırasında nisyanı tercih eder,” dedi Gölgenin Çocuğu.

Long Chau genzinden güldü: “Ben ilaçlarla kendini uyuşturan ahmaklardan değilim.”

Hiçbir açıdan ahmak değildi. Kadının verdiği isim, Long Chau, bir araya gelmesi pek olası olmayan hecelerden oluşan bir mahlastı fakat bir mahlasa göre alabildiğine inceliksizdi. *Ejderha Incisi*. “Ama ilaç almışsın, de-

ğil mi?” diye sordu *Gölgenin Çocuğu*. Sesindeki nezaketi koruyarak müşterilerinin kendisine güveneceğı fakat ondan korkmayacağı, o yakalaması zor dengeyi tuttuyordu.

Long Chau hararetle omuz silkti. “Elbette ilaç aldım.” Bunun ötesinde bir açıklama sunmadı fakat *Gölgenin Çocuğu* nasıl bir tavır takındığını görebiliyordu. Uyuşuk ve sakindi, kendine fevkalade hâkimmiş gibiydi fakat bu durgunluğu kopacak kadar sıkı gerilmiş bir yayın durgunluğuydu.

“Müsaadenle,” dedi *Gölgenin Çocuğu* süzölüp yaklaşırken ve robotları çağırırken. Madden orada değildi zaten fiziksel varlık mefhumu çok abartılan bir şeydi; robotlar gerçek bedenindeki robotlar kadar kolaylıkla hareket etti.

Long Chau robotlar yüzüne tırmanırken zerre irkilmedi. İkisi gözlerinin kenarlarına, ikisi dudaklarının kenarlarına yerleştirdi, birkaçıysa gür saçlarına yapıştı. Çoğu insan, robotlara her ne kadar aşına olsa da irkilirdi.

Bir insan kalbinin atışı; sonra bir kez daha. Veriler *Gölgenin Çocuğu*’na doğru hızla akmaya başladı. Kolaylıkla tasnif etti; robotlar Long Chau’nun başından yere düşene kadar, çoktan grafikler çıkarıp işe yaramaz ölçümleri göz ardı etmişti.

Long Chau’nun beynindeki kördüğüm olmuş elektrik vurularına, aktive olan nöronların hararetle ve karmaşık dansına bir süre göz attı. Onca veri işlem gücüne rağmen hepsini aklında tutmayı, hatta hepsini analiz etmeyi hayal bile edemezdi fakat temel parametrelerini tanımasına yetecek kadar numune görmüştü.

Long Chau'nun bünyesi ilaçla tıka basa doluydu. Dahası, tepkilerinin dengesi fena hâlde şaşmıştı; düşük şiddetli uyaranlara fazla yavaş, belli bir eşiğin üstünde-kilereyse aşırı şiddetli tepki veriyordu. *Gölgenin Çocuğu* Long Chau'nun umumi kayıtlarına bir kez daha ulaştı. Sonunda ona genellikle kaçındığı bir soruyu sordu: “İlaçların – bunları sana doktorun mu yazdı?”

Long Chau gülümsedi. “Elbette hayır. Bugünlerde doktora gerek yok ki.”

“Bazı durumlarda, doktora başvurmak gerekebilir,” dedi *Gölgenin Çocuğu*, niyet ettiğiinden daha sert bir sesle.

“Sen doktor değilsin.”

“Hayır,” dedi *Gölgenin Çocuğu*. “Belki sana yardımcı olabilecek kişi de ben değilimdir.”

“Yardım istediğimi kim söyledi?” Long Chau kıpırdandı, ağzı kulaklarına varıyordu – kayıtsızca, sakince neşelenmişti. “Ben başardığım şeyden memnunum.”

“Yine de beni görmeye geldin.”

“Ah. Evet.” Yine o tuhaf sükûnetle başını salladı. “Sinir bozucu bir... yan etki gördüm. Daha kolay odaklanıyorum, kafam daha hızlı çalışıyor ama sadece kısa menzilde. Derin uzaysa bu menzilin epey dışında kalıyor.”

Gölgenin Çocuğu lafı dolandırmaktan asla hazzetmezdi. “Neden bahsediyorsun? Anksiyete mi? Travmatik tepkiler mi?”

“Kafa karışıklığı,” dedi Long Chau. “Derin uzaydayken düşünemiyorum.”

Görülmedik şey değildi. Bilhassa daha derinlere gittikçe, zaman ve mekân tuhaflaşıyordu. İşler hâlde kalmak emek istiyordu. Bazıları becerebiliyor, bazıları bece-

remiyordu. *Gölgenin Çocuğu* zamanında her derin uzay dalışını yatağının üzerinde iki büküm olup sızlanarak geçiren bir teğmenle çalışmıştı – bu yüz sene önceydi: harmanlar geliştirilmeden, sükûnet çaycıları uzay istasyonlarında ve yörüngede hummalı bir çalışmaya koyulmadan, gemizihinlerin ışıktan daha hızlı aşmaya alışkın olduğu bilinmez uzaya insanların katlanmasını kolaylaştıran çaylar ve harmanlar satmaya başlamadan önce.

“İlaçları bırakabilirsin. Muhtemelen faydası olur,” dedi *Gölgenin Çocuğu*.

“Bırakabilirim.” Long Chau ses tonuyla bunu aklından bile geçirmeyeceğini belli etmişti. *Gölgenin Çocuğu* bir süre düşündü ve bu esnada bulguları tekrar gözden geçirdi. Long Chau yerden göğe kadar haklıydı. O doktor değil, olsa olsa kıt kanaat geçinmeye çabalayan, ehemmiyetsiz bir sükûnet çaycısıydı. Ve bir müşteriyi görmezden gelmeyi asla göze alamazdı.

“Sana uygun bir harman hazırlayabilirim,” dedi *Gölgenin Çocuğu*.

Long Chau gülümsedi. “Pekiye. Buyur, hazırla.”

Derin uzay. On Bin Bayrak isyanından beri – bütün mürettebatı ölüp onu bir başına çıkmaza düşmüş hâlde bıraktığından beri oraya dönmemişti. *Gölgenin Çocuğu* – sadece bir an için de olsa– yine tereddüt etti ve “Bir kazaya mahal vermek istemem. Bünyende onca ilaç var; harmanı içtikten sonra seni yakından gözlemlemek isterim,” dedi.

“Robotlarını yanıma alırım.”

“Onca zaman değişkeni varken, robotlar yeterince hızlı tepki veremez. Derin uzayda yanında olmak istiyorum. Ama bu sana pahalıya patlar.”

Long Chau bir süre sessiz kaldı, gözlerini ona dikti. Sonunda karnı tok bir kedi gibi gerindi. “Anlıyorum.” Gülümsedi. “Hatırı sayılır bir ücret karşılığında bile olsa, orada başına gelenlerden sonra derin uzaya dönmek istemeyeceğini sanmıştım.”

Bu karnına atılmış bir yumruk gibi geldi. *Gölgenin Çocuğu* kısacık, afallatıcı bir an boyunca huzur dolu boşlukta değil, başka bir yerde, yıldızların kaydığı, biçim değiştirdiği bir yerde asılıymış gibiydi. Mürettebatının cansız bedenleri koridorlarına saçılmıştı, ortamın sıcaklığı yanılttı; her şey gövdesine bastırıyor ve eziliyor, inim inim inleyen bir ağıtı andıran bir ses duyuluyor, metal kısımları dayanamayacağı noktaya kadar zorlanıyor, sensörleri birer birer kapanıyor, bir çığlık, kendisine ait bir çığlık kulaklarında çınılıyordu...

“Nasıl...” *Gölgenin Çocuğu* kımıldandı, Long Chau’yu caydırmak için beyhude bir çabayla bütün cüssesini sergiledi. Ama Long Chau sandalyede yüzünde alaycı, mesafeli bir tebessümle oturuyor, hiç kımıldamıyordu. “Bu ne umumi ne de kolay erişilebilir bir bilgi. Bunu bilmen mümkün değil–”

Long Chau başını salladı. Bir bıçak kadar ince dudakları aralandı. “Başka insanların gözden kaçırdığı meseleleri çözmek benim işim. Dediğim gibi – artık daha kolay odaklanıyorum. Evet demeden önce tereddüt ettin.”

“Zor bir müşteri olduğun için.”

“Ondan da olabilirdi. Ama sonrasında da tereddüt ettin. Sırf zor bir müşterinin gönlünü eyliyor olsaydın, duraksadığın tek an karar ânı olurdu. Canını sıkan başka bir şey var.”

“Bir kalp atışın kadar bile sürmedi. İnsanlar böyle şeyleri yakalayamazlar.”

“Yakalayamazlar, tabii.” Konuşma yine tıkanmıştı fakat kadın bu sessizliği zerre kadar tuhaf veya nahoş bulmuyormuş gibiydi.

Gölgenin Çocuğu –bir kez daha, kısa bir süreliğine– tereddüt etti çünkü müşterisinin verdiği harmanla ne yapacağı onu hiç ilgilendirmezdi. Fakat az evvel bir kez daha derin uzayda bulunmayı aklından geçirmişti ve bu, günlük nahoş sürprizler için ayırdığı kıt kotasını aşıyordu. “Bana derin uzayda bulmak istediğin şeyi söylemedin.”

Bir kez daha o tembel, huzursuz edici tebessüm. “Bir ceset.”

Gelgelelim, belki de nahoş sürprizler konusunda yanılıyordu.

Gölgenin Çocuğu, Long Chau için hazırladığı deneme harmanına son dokunuşları yapıyordu. Düşötunun tatlı, sarhoş edici kokusu odayı sarmıştı. İki robot çaydanlığın içine asılmış, aldığı numuneleri simülasyondan çıkan sonuçlarla karşılaştırıyordu – neredeyse hazırды...

Birisi kapıyı çaldı.

“Git buradan,” dedi *Gölgenin Çocuğu* yerinden hoplayarak, sonra gelenin Bao olduğunu gördü – ofis ve laboratuvar olarak kullandığı dairenin kirasını tahsil eden kadın. Başından aşağı kaynar sular döküldü. “Üzgünüm. Kabalık etmek istememiştim.” Kira. Mesele kira olmalıydı. *Gölgenin Çocuğu* yılın son günlerinde bulup buluşturmuş, son ödeme gününe güçbela yetiştirmişti fakat çoğu kural iç Habitat ailelerine işlemezdi.

“Girebilir miyim?” diye sordu Bao.

Gölgenin Çocuğu tereddüt etti fakat hayır dese Bao şüphesiz bir daha gelirdi. Bao nazik ve iyi huyluydu ama amansızdı – Gölgenin Çocuğu’nun kaldığı dairenin sahibi olan, Batı Köşkü’nde yaşayan Le Ailesi onu bu yüzden işe almıştı.

“Buyur,” dedi Gölgenin Çocuğu. Bao’yla arasında tam olarak dostluk sayılamayacak ama arkadaşlığa yakın, huzursuz bir ilişki vardı. Bao dairesini bir gemizihne kiraya verme riskini göze alan sayılı insandan biriydi – gemizihinler habitat içinde ziyaretçi kabul etmek için bir daireye ihtiyaç duysa da, fiziksel anlamda sahiden orada yaşamazlardı ve kira ödemeyecek olurlarsa kolay kolay gözdağı veremez, yanınızda iki izbandutla gelip gözlerini korkutamazdınız.

Gölgenin Çocuğu robotlara çay yaptırdı ama Bao elini salladı. “Çok kalmayacağım.” Long Chau’nun oturduğu sandalyeyi çekip oturdu, sakın ve kendine hâkim bir ifadeyle gözlerini Gölgenin Çocuğu’na dikti. Long Chau’nun aksine, onun tuniği son modaydı. Hattatların işlediği cüretkâr ve etkileyici mısralar, saray efradının yeni gözdesi olan Ngu Hoa Giang’a aitti. Bao’nun yüzü kusursuzdu, teninde mükerrer gençleştirme tedavilerinin getirdiği olağanüstü pürüzsüzlük vardı. Robotlarıysa tuniğinin kolları içinde gezmek yerine iki omzundan kat kat mücevher gibi sarkıyordu – Bao tüm geleneklere meydan okuyarak saçlarını kısa kestirdiğinden, daha da çok göze çarpıyorlardı. “Şüpheden varsa, bu bir iş ziyareti.”

“Kira,” dedi Gölgenin Çocuğu. “Ödeyebilirim–”

Bao başını iki yana salladı. Robotlar ağır ağır kımıldadı. “Ödedin ya.” Sesi pes ve kendinden emindi. Robotlardan

çayı aldı, kokusunu ciğerlerine çekti ama içmedi. İş ba-
şındayken asla içmezdi. Hep, yemek veya içecekleri kabul
edecek olursa kişisel bağ kurmuş gibi hissedeceğini söyler-
di fakat kokusu hoşuna gidiyordu.

“Öyleyse neden geldiğini bilmiyorum.” Niyeti bu ka-
dar kabalık etmek değildi fakat sözcükler ağzından dü-
şünmeden çıkıvermişti.

Bao iç geçirdi. “Bu daire, Batı Köşkü’ndeki Le Ailesi’ne
ait. Onların gözünden hiçbir şey kaçmaz. Hasılatın–”

“Yeterince iyi,” dedi *Gölgenin Çocuğu*. Kendini kayıt-
sız kalmaya zorluyordu.

“Öyle mi?” Bao’nun bakışları deliciydi. “İş dedim ama
sanırım bir arkadaşın olarak geldiğimi söylesem daha
doğru olur. Veya endişeli bir yakının. Bu kadar alana veya
kirasını ödemek için o kadar para kazanmaya ihtiyacın
olmayabilir–”

Keşke. Onarım masrafları için parası olması gerekir-
di ama varını yoğunu evsiz kalmamak için harcamıştı.
Onun gibi gemizihinler hep ailelerin gözbebeği olurdu;
laboratuvarlarda simyacılar tarafından yetiştirilir, insan
annelerin rahminde taşınır, kendileri için tasarlanmış ge-
mi-gövdelerine yerleştirilirlerdi ve ömürleri insanlardan
çok daha uzundu – herkesin hürmet ettiği büyükanneler
ve büyük teyzeler gibi, anı ve bilgi deposu hâline gelirler-
di. Yoksul ya da meteliksiz olmak tabiatlarında yoktu ve
Gölgenin Çocuğu daha genç akrabalarından dileneceğine
ölmeyi yeğlerdi – üstüne üstlük, onlar kendisinden de
beter hâldeydi. Bakanlıklarda düşük mevkili âlimler ola-
rak kıt kanaat geçinecek maaşlar alıyorlardı ve paraları
kendi boğazlarını doyurmaya güçbela yetiyordu.

Olduğu gibi, habitatların yörüngesinde kalabilirdi. Ama bir ofisi olmadan mesleğini nasıl icra edecekti? Daha yakında ve daha iyi sükûnet çaycıları varken kimse bir uzay mekiğine binip uzaktaki bir gemizihnin güvertesine çıkmaya tenezzül etmezdi. “Sizi anlıyorum,” dedi. “Ve minnettarım ama—” Ama daha çok stresi çekecek hâli yoktu. İçini kemiren en beter korkuları konusunda haklı olduğunu görmeye hâli yoktu.

Bao sandalyeyi geriye itip ayağa kalktı. “Ama benim gelmem hayra alamet olamaz mı? Nadiren de olsa, olabilir.” Omuz silktilti. “Yolcu taşımayı düşünmediğini biliyorum—”

“Hayır,” dedi *Gölgenin Çocuğu*. Bu istemsiz bir tepkiydi; birisi açık yarasına var gücüyle bastırmış ve kendisi de çığlık atmış gibi.

“Çok daha fazla kazanırsın. Hele de senin gibi bir gemi – sen kıta nakliye gemisisin. Her gidiş gelişinde çok sayıda yolcu ve epey yük taşıyabilirsin.” Bao’nun sesi yumuşaktı.

“Biliyorum.”

Bao konuyu kapatacak kadar zekiydi. Kitaplıklara baktı – fiziksel kitaplar yoktu çünkü *Gölgenin Çocuğu*’nun onları robotlarının yardımıyla okuması gerekirdi, onun yerine elektronik kütüphanesindeki kitaplardan bir dizi seçme eseri serilerine göre ayrılmış bir renk cümbüşü içerisinde sergiliyordu. “Bakıyorum da, Lao Quy’un son eseri sende var. Kafa dağıtmak istersen okumaya değer. Kadın son zamanlarda türünde usta bir isim oldu.”

Bao ve *Gölgenin Çocuğu*, romantik efsaneler ve savaş kahramanlarına dair kitaplar konusunda ortak bir me-

raka sahipti, âlimlerin yerden yere vurduğu fakat kuşak çapında binlerce satan o romanları severlerdi. “Henüz başlamadım,” dedi *Gölgenin Çocuğu*. “Ama öncekini beğenmiştim. Karakterler arasında güçlü bir kimya vardı. Hikâyenin küçük bir maden bölgesinde geçmesi de hoş bir farklılık katmış. Gemizihinle sevgilisinin –habitatlarının Zihninin– on yıllar geçse de birbirine kavuşmaya çalışmasına bayıldım.”

“Tabii bayılırsın. İyi bir yazar,” dedi Bao şefkatle. “Ama bu bambaşka. Bana sorarsan, daha iyi. İstersen okuduktan sonra üzerine konuşuruz ama şimdi anlatıp da kitaptan alacağın keyiften seni mahrum bırakmak istemem.” Ocağın üzerindeki harmana baktı ve başını salladı. “Seni müşterinle uğraşmaktan alıkoymayayım.”

Gölgenin Çocuğu’nun hoşuna gitmeyen bir müşteriydi ama yüklü miktarda ödeme yapacaktı ve –Bao’nun ona açıkça hatırlattığı üzere– *Gölgenin Çocuğu*’nun seçici olmak gibi bir lüksü yoktu.

Elbette *Gölgenin Çocuğu*’nun Long Chau’yu güvertesine alması lazımdı. Long Chau’nun ayak sesleri bedeninin koridorlarında yankılandığında içinde tuhaf ve tedirgin edici bir his cereyan etti. Vinh, Hanh ve mürettebatının ölümünden sonra ordu için birkaç yolcu taşımıştı fakat âdeta camdan yapılmış gibi, herkes ona karşı çok temkinli davranmıştı. Terhis edilmesinin ardından da yolcu taşımayı reddetmişti.

Long Chau’nun içinde nereye gittiğini takip etmek için ne sensörlere ne de robotlara ihtiyaç duyuyordu. Long Chau, her biri koca cüssesini bir sarsıntıyla inle-

ten acelesiz ve kararlı adımlarıyla odaları bir bir aşıyor, *Gölgenin Çocuğu*'nun kendisine ayırdığı kamaraya doğru durmadan ilerliyordu. Arada bir nispeten daha uzun duraksıyor, ayakları hafifçe odaların zemininde dinleniyor, karolarına belli belirsiz bir ısı yayıyordu: yedinci bölmede durup gözlerini Anne'nin İlk Gezegen'den getirdiği peri masallarının ekranda kayan görüntülerine dikti; sonra yaşam alanının girişinde durup Thu Huong'un evlerin ailelerin kalbi olduğuna dair sözünü okudu – bu tabela pusudan sonra yeniden boyanmış, harfleri yeniden yazılmıştı. Zamanında *Gölgenin Çocuğu*'nun şebekesinde süslemeler vardı: Gerekli izinler alınarak görülebilen çok sayıda girift katman. Ama her şeyi kaybetmişti ve terhis edildikten sonra bu işe asgarinin üzerinde emek harcamayı mânâsız bulmuştu.

Long Chau kamarasına vardığında bir masa, bir sandalye ve buharı tüten bir fincan çay buldu. *Gölgenin Çocuğu*'nun tepesinde bir yerde süzüldüğünü görebiliyormuşçasına, gözlerini yukarı dikti. Bu mânâsızdı; etrafındaki her şey geminin parçasıydı. Robotlar ve geri kalan her şey arka planda komut almadan çalışmaya devam ederken, habitatların etrafında yörüngeye oturmuş, süzülürken ve güneş rüzgârı gövdesini döverken *Gölgenin Çocuğu*'nun tek yapması gereken, ilgisinin üst katmanlarını bu odaya odaklamaktı – tüm bunlar, üzerinde pek tesiri olmayan tanıdık hislerdi.

Long Chau sandalyeyi çekti, gözle görülür bir gerginlik sergilemeden yerleşti. Yavaşça, ölçüp biçerek hareket ediyordu. *Gölgenin Çocuğu* her şeyi hissediyordu. Sandalyenin yere sürtünmesini, dört ayağının zeminine

bastırmasını; Long Chau'nun ağırlığının kaymasını, sandalyenin üzerine hafifçe bastırmasını. “Ne hoşsun,” dedi Long Chau.

Başka birinden duysa iltifat sayardı. Fakat bunu kadın alabildiğine kayıtsız bir ifadeyle söyleyince... *Gölgenin Çocuğu* emin olamadı. Pek tabii, müşterisiyle arasındaki ilişkiyi etkilemediği sürece umurunda olmazdı. “Harmının masanın üzerinde.”

Kaşını kaldırdı. “Gördüm.” Long Chau fincanı bir süre inceledi. *Gölgenin Çocuğu*'nun robotları yine yüzüne ve başına tırmandı. Onlara en ufak bir tepki vermeksizin müsaade etti. *Gölgenin Çocuğu* artık beyinsel faaliyetlerinin yoğun, pürtelaş örüntüsüne erişebiliyordu. Long Chau'nun normal saydığı şeylerin modelini çıkarmak için epey bir vakti olmuştu ve rastladığı hiçbir şey şaşırtıcı gelmemişti.

“Zehirli değil.” Düşotunun kokusu odayı doldurdu ve bir anlığına *Gölgenin Çocuğu*'nun felaketle sonuçlanan ilk düşotu kaynatma girişimine dair anıyı depreştirdi; robotlar kabukları soymayı becerememişti ve sıcaklığı görünce patlamışlar, parçaları dairesinin dört bir yanına saçılmıştı.

“Elbette değil,” dedi Long Chau bir nebze kızarak. Dudaklarını hafifçe ayırıp fincanı ışığa doğru tuttu, gözlerini bir süre daha fincana dikti. “Bir avuç bitkinin ve kimyasal maddenin böyle bir etkisinin olabilmesi büyüleyici, değil mi?”

Long Chau'nun metabolizmasını ve beyin örüntülerini saatlerce titizlikle tetkik etmiş, bünyesindeki ilaçları analiz etmiş – hangi bileşenlerin onu işler hâlde tutaca-

ğını öğrenmeye çalışmış, “yavaş düşünceler” diyebileceği şeyler konusunda tahmin yürütmüş, karışımın nöronlarına bir anda kısa devre yaptırma, onu intihara sürükleme hatta daha büyük olasılıkla onu olduğundan daha pervasız, aşırı kendinden emin kılma, bir hevesle canını tehlikeye atmasına sebep olma ihtimallerini ölçüp biçmişti... “İşimle alay mı ediyorsun?”

“Aksine,” dedi Long Chau. Yüzü *Gölgenin Çocuğu*’nun anlam veremediği tuhaf bir ifadeye bürünmüştü. “Yerel nimetlerin kıymetini biliyorum, hepsi bu.” Sözleri... *Gölgenin Çocuğu*’nun aksi takdirde ona vereceği öfkeli cevabı yatıştıracak biçimde, alabildiğine samimiydi.

Odaya uzun, huzursuz edici bir sessizlik çöktü. *Gölgenin Çocuğu* bir kez daha kalp-odasındaki çekirdeğinin onu ayakta tutan düzenli ritminin farkına vardı –kasları, mercekleri ve beyin maddesini zonklatıyor, konektörlerini ayrılmaz bir bütünlük içerisinde bir arada tutuyordu. Bir iki, bir iki...

Long Chau kamarada istifini bozmadan duruyordu. Uzunca bir sürenin sonunda fincanın incecik kenarını dudaklarına götürdü, tek seferde, uzun uzun, ağır ağır yudumlayarak içti –bu esnada nefes bile almıyormuş gibi görünüyordu– ve fincanı masaya bıraktı. “Gidelim mi?”

Gölgenin Çocuğu’nun derin uzaya dalmak için hareket etmesine gerek yoktu. Trafik Ahengi’nden çoktan izin istemişti ve derin uzayda başka bir gemiyle aynı yeri işgal etseler de mühim değildi. Long Chau’yu izledi, çünkü işi buydu.

Harmanı içeli bir santigün –derin uzayın dışında on beş dakikaya tekabül eden bir süre– geçmişti ama görü-

nüşe göre henüz tesir etmemişti. *Gölgenin Çocuğu*'nun Long Chau'ya verdiği çay, tüylü beyaz Ejder Teleği, nispeten daha kuvvetli, daha gövdeli Refah Hilali ve tüylü yaprakların arasına saçılmış kızarmış yıldız asması kökü ile ezilmiş düşotunun karışımıydı. Long Chau'nun hayati değerlerini gözlemliyor, nefesindeki ve kalp atışındaki en ufak değişiklikleri görebiliyordu. Long Chau ayağa kalkıp gözlerini duvarlara –duvarların *ardına*– diktiğinde, elleri bir nebze daha hızlı hareket ediyordu.

“Ben orada değilim,” dedi *Gölgenin Çocuğu*.

“Kalp-odasındasın. Biliyorum.” Long Chau'nun sesi bir nebze tiksinişmiş gibiydi. “Sayılı defa derin uzaya girme fırsatı bulmuş olsam da, gemizihinlere aşınayım.”

O konuşurken *Gölgenin Çocuğu* derin uzaya daldı – çok derinlere değil, kıyısına; Long Chau'nun tepkilerini görmesine yetecek kadar. “Bana şu cesetten bahset,” dedi. Etrafındaki koridorlar kayıyor, biçimleri değişiyordu. Yere dökülmüş petrol gibi, belli belirsiz, titreşen bir ışıltı duvarlara boylu boyunca, insanın ancak göz erimine ilişecek şekilde yayıldı. Aynı ışıltı dışarıda habitatların, güneşin ve uzak yıldızların üzerini boylu boyunca kapladı – onları usul usul silen çarpık çurpuk, rengârenk bir gökkuşağı gibiydi. *Gölgenin Çocuğu*'nun gövdesine hafif bir serinlik çöktü, etrafındaki haşin yıldız rüzgârı esintisi yerini hafif, süregelen bir basınca bıraktı. Kıyıda geçen uzun, nefessiz bir fasılanın sonunda tekrar nehre dalan bir balık gibi, yuvasına döndüğünü hissetmeliydi, ama duyduğu tek his gerginlik, duyduğu tek ses kontrol edemediği bir biçimde her şey zonklayıp kasılırken kalp-odasından gelen seri ritimdi.

Her şey yolundaydı. O olayın yaşandığı yerde değildi. Derinde değildi – sadece kıyısında, Long Chau’yu memnun edecek kadar derine dalmıştı. Her şey yolundaydı.

“Herhangi bir ceset olur demiştin,” dedi.

“Elbette.” Long Chau derin uzaya girmiş olmasına karşın istifini hiç bozmamış gibi görünüyordu. *Gölgenin Çocuğu* bu tavrının göstermelik olmasını isterdi ama Long Chau’nun düzenli ve ağır kalp atışı aksini gösteriyordu. “Çürüme konusunda tez yazıyorum. İnsan bedeninin derin uzayda geçirdiği değişiklikler, kıymeti utanç verici derecede az bilinen bir araştırma dalı.”

“Yerel şiir kulüplerinin gözdesi olman işten bile değil,” dedi *Gölgenin Çocuğu* alaycı bir tavırla.

Bu nüktesi Long Chau’yu sarsmamış gibiydi. “Öyle bir yerle bir nebze alakam olsa, elbette gözdesi olurum.” Etrafına baktı. Duvarlar içeri göçmüş, uzun ve enginmiş gibi görünen bir mesafe boyunca uzanıyor, masa katlanıp kendi içine çökerek imal edildiği metali, ona çekiçle döve döve şekil vermiş robotları, sonunda paramparça olduğunda alacağı şeklin kırık dökük parçalarını gösteriyordu, her an birbirinin üzerine katlanıyordu. “Ne kadar derindeyiz?”

Harmanı içeli iki santigün olmuştu. İyi görünüyordu. Bu adil değildi. Kalp atışları normaldi, damarları hafifçe genişlemişti fakat beklenen eşiğin ötesine geçmemişti, daralan gözbebekleri yavaş yavaş gevşiyordu – zihinsel faaliyet haritasındaki değerler ise *Gölgenin Çocuğu*’nun ofisinde otururken çıkan değerlerle neredeyse birebir aynıydı. *Gölgenin Çocuğu* sakinleşmeye çalıştı. Kalp-

odasındaki çekirdeğini Long Chau'nun meraklı gözlerinden uzakta, ağır ağır, telaşsızca esnetti. Long Chau'nun küstahlığını daha da artırmadığı iyi olmuştu; eğer halihazırda yeterince özgüveni varsa, bu bir insanı derin uzayda işler hâlde tutmanın kolay bir yoluydu fakat bu sonuca uzun süreliğine tahammül edebileceğini düşünmüyordu.

“Pek derinde değiliz,” dedi *Gölgenin Çocuğu*. “Seni güvenli bölgede tutmayı tercih ederim.” Bu doğru değildi.

“Kendini de nahoş anılardan uzak tutmayı,” dedi Long Chau. “Gayet mantıklı.” Sonra sesinde tuhaf bir tonla, “Atlatamamışsın. Burada olmak bile mideni bulandırıyor,” dedi.

“Gemizihinlerin midesi bulanmaz,” dedi *Gölgenin Çocuğu*. Bu yalandı – hele de o anda, bedeniyle kendisi arasında hiç mesafe kalmamışken, dalga dalga gelen sıcaktan ve soğuktan ötürü sarsılmış hissediyor, kalp-odasındaki çekirdeği âdeta on binlerce parçaya bölünüyordu. Kendini sakinleşmeye zorladı. “Bilip bilmeden konuşuyorsun. Tahmin yürütüyorsun.”

“Ben tahmin yürütmem.” Long Chau'nun sesi aksiydi. “İsyan sırasında bir kaza geçirdin. Bilgi eksikliğinden ötürü başarısızlıkla sonuçlanmış bir görevdi. Seni fena hâlde felç eden, bir süre derin uzayda kalmaya sebep olan bir şey yaşandı.”

O... O, gemide hiç kimse hayatta kalmadığında, artık hiçbir şeyin anlamlı gelmediği o boşlukta bir başına kalamıştı. Mürettebat gitmişti, Kaptan Vinh kalp-odasının hemen dışında iki büklüm yatıyordu, kadının bedeni ölüme teslim olurken elleri yavaşça açılmıştı. Panikle cır-

pınan kalbinin sesi hariç hiçbir şey duymuyordu; gitgide yükseliyor, boş koridorları ve kamaraları inletiyordu – ta ki sonunda dünyasının tamamı bu sestən ibaretmiş gibi gelene dek. Küçük ve önemsizdi, bozuktu ve hareket etmeyi beceremedi, sonsuza dek unutulmuş hâlde orada kalacak, sistemleri ölümü daima eşikte tutacaktı...

Long Chau konuşurken hâlâ o soğukkanlılığını koruyordu. Ters giden hiçbir şey yokmuş, koridorlarda bir o yana bir bu yana seğirten ürpertileri, *Gölgenin Çocuğu*’nu sıkı sıkı kan revan içinde parçalara ayırabilecek o basıncı hissedemiyormuşçasına. “İsyân sırasında ne yaptığına dair bilgi yok. Yaşına ve dişinle tırnağınla kazıyarak da olsa geçimini sağlıyor olmana bakılırsa şaşırtıcı derecede iyi durumdasın. Bu da bakımını birkaç sene öncesine dek ya varlıklı bir ailenin –ki aksanın varlıklı insanlarınki gibi değil– ya da ordunun üstlendiği anlamına gelir.” Ağzından çıkan her bir sözcük onu incitiyordu –derin uzayın dalgaları gövdesini tekrar tekrar dövüyor, içindeki yaşama isteğini tüketiyordu– ama intihar edemiyordu çünkü her şey ya devre dışı ya da bozuktu.

“Ama beş küsur yıldır orduya mensup değilsin. Gövdedeki Gök Mavisi Ejder Bahçeleri çiziminin hemen altındaki şu çirkin göçük de takriben beş yıllık ve kimse onarmamış. Bu durumda isyandan kısa bir süre sonra açığa alınmış olmalısın. Fena hâlde travma yaşıyorsun fakat başka hasar emareleri göstermiyorsun. Bu durumda başına her ne geldiyse, ordunun sorumluluğundayken gelmiş ve seni onarmışlar. Yani görev ters gitmiş.”

“Ben. Travma. Yaşamıyorum.” Bunu söylemek ona kırık cam parçaları yutmak gibi gelmişti. Şans eseri

başka bir gemizihini yanından geçip gövdesinde –Long Chau’nun gelişigüzel bahsettiği o çizimin yakınında– yanıp sönen ışığı fark etmiş olmasa işlevsiz bedeniyle, bozuk telsizleriyle hâlâ orada olurdu.

Dışarının saatiyle olsa olsa iki saat geçmişti –sadece sekiz santigün, daha fazla değil– resmi ziyafetler bile bundan daha uzun sürerdi ve bu onun gibi birisi için acınası bir süreydi. Fakat derin uzayda bu süre çok daha uzun geliyordu.

“Derin uzaydan, bir kaplanın pençesinden kaçan bir fare gibi, parmak uçlarında kaçıyorsun.” Long Chau genzinden, hafifçe güldü. “Anlayacağın, ben tahmin yürütmem.”

“Buna...” *Gölgenin Çocuğu* nefes almaya, bir şeyler söylemeye, çığlık olmayan herhangi bir ses çıkarmaya çalıştı. Derin uzayın esintileri gövdesini dövüyordu –kıvrılıp pençeye dönmek için doğru ânı bekleyen eller gibi, usulca üzerine yapışıyordu. “Buna hakkın yok.”

Long Chau şaşkına dönmüş gibiydi. “Nedenmiş? Kanıtlamamı sen istedin.”

“İstemedim.”

Uzun, tuhaf bir sessizlik. “Ah. Özür dilerim. Bu çıkarımlara nasıl vardığımı öğrenmek istersin sanmıştım.”

Gölgenin Çocuğu hâlâ titriyordu. “Hayır. İstemem.”

“Anladım.” Uzun, dikkat dolu bir bakış. “Üzgünüm. Seni incitmek istemedim ama bu yaşananları değiştirmez.” Uzun bir sessizlik daha. Sonra, “Bana kazadan bahset.”

Müşteri. Long Chau sadece bir müşteriydi. Ne kadar tuhaf biri olursa olsun, *Gölgenin Çocuğu* müşterilere

muhtaçtı. Bunu unutmamalıydı – ama tek istediği Long Chau’yu habitata bırakıp tüm bu yaşananları unutmaktı. “Burada kazanın bini bir para. *Şeftali Bahçesindeki Üçlü* pek derinlere girmemiş ve öldüğünde yolcu taşıyormuş.”

“Onun üzerinden ne kadar geçti?”

“İsyan sırasında olmadı. Beş sene önce oldu,” dedi *Gölgenin Çocuğu*. Hiç bilmediği, uzaktan yakından tanımadığı bir gemi seçmişti. Yakın zamanda ölmüş birinin cesedindense derin uzayın akıntıları tarafından kenara itilmiş bir enkaz görmenin farklı olacağını tahmin ediyordu ama nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

Zamanında, pusunun ardından gemilerin cesetlerine –eğilip bükülmüş, hurdaya dönmüş metal parçalarına, bozuk merceklerle, parçalanmış gövdelere, dört bir yanını saran çok sayıda enkaza; ölecek kadar şanslı olanlara– kendi aldığı hasarın o kadar ölümcül olmadığını, süne süne ebediyet gibi gelecek anlar boyunca orada mahsur kalacağını bilincinde, uzun uzun bakmıştı.

Long Chau bir elini duvara dayadı. Dokunuşu, *Gölgenin Çocuğu*’nun koskoca cüssesinde ufacık, topluigne başı kadar bir yeri ısıtıp içini sızlatmıştı. “Anladım. Bana sorarsan, ne kadar taze, o kadar iyi. Daha eski cesetler tanınmaz hâle gelmiş olabilir.” Başını iki yana salladı. “Üzerinde çalışacak pek bir şey kalmaz.” Sonra bir kez daha başını kaldırıp, “İğrenmiyorsun, değil mi?” dedi.

“İstediğin şeyden mi?” *Gölgenin Çocuğu* kendini kayıtsız kalmaya zorladı. “İsyan sırasında cesetler görmüş-tüm. Onlardan korkmuyorum.”

Derin uzayın dış katmanlarında kısa ve kontrollü motor atımlarıyla, ağır ağır, dikkatle ilerliyor, uzay-zaman

değişkenlerinin değerlerini elinden geldiğince küçük tutuyordu – zamanında yolcu taşırken tuttuğundan daha da küçük. O âna dek her şey beklendiği gibi gidiyor olsa dahi, Long Chau'nun nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

Dünya dalgalandı ve değişti. Gövdesinin dışındaki soğukluk yerini o tuhaf, tanıdık sıcak dokunuşa bıraktı – bu ta içine, kalp-odasına kadar nüfuz eden, kucaklandığına, sevildiğine ve güvende olduğu zamanlara ait bir anıyı depreştirdi: Doğumundan bir santigün sonra kalp-odasına taşındığı ve hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceği o hazneye sağ salım kapatıldığı ânın hatırasını. Kendisine ait bir hatırayı, cılız dokunaçlarını konektörlere doğru ağır ağır uzatıp gemiyi ebediyen bedeni kıldığı o ânın hatırasını. Anne'nin elleri hâlsizlikten titriyordu fakat bocalamıyordu ve *Gölgenin Çocuğu* ondan uzakta, kuru, kavurucu havayı solumanın şokunu yaşayıp sarsılmış olmasına, rahimde geçirdiği onca vaktin sonunda bir dokunuşun şokunu yaşıyor olmasına rağmen Anne'nin katıksız kararlılığını, sarsılmaz gücünü ve sevgisini hissedebiliyordu.

Sonra oranın, kaderin bir cilvesi olmasa tükenmiş, asla iyileşemeyecek denli tahrip olmuş hâlde mahsur kalacağı yer olduğunu hatırladı.

Güvendeydi. Derin uzayın sığ bir köşesindeydi. Ona zarar veremezlerdi.

“İşte.” *Gölgenin Çocuğu* istifini bozmadan konuştu ve Long Chau için sensörlerini çalıştırdı. Long Chau'ya implant erişim izni vermediğinden, verileri ona bir ışınla iletmek yerine odanın ortasında karşısına bir ekran indirdi.

Şeftali Bahçesindeki Üçlü, Gölgenin Çocuğu'ndan daha

büyük bir gemiydi. Savaşlardan ve isyandan canlı çıksa da, motorlarını ve kalp-odasının yarısını patlatan, telsiz erişimini kesen teknik arızadan kurtulamamıştı. Gemi, birisi ters giden şeyin ne olduğunu çözene kadar çoktan ölmüş, yolcuları gemizihnin onlara derin uzaya karşı sağladığı güvenlik tedbirlerinden hiçbiri olmadan cankurtaran mekiklerine ulaşmak için akla karayı seçmişti. Bazıları ulaşmayı başarsa da, hepsi başaramamıştı.

Enkaz, bir çocuk üzerini tekrar tekrar boyuyormuşçasına ışık huzmeleriyle aydınlanıyordu – renkler arada bir yavaşça ve birörnek olmayan bir biçimde kayarak değişiyor, enkazın gövdesindeki rasgele yerlerden parça parça, etrafına kıyasla daha güçlü ışıklar yükseliyordu. Işık enkazın sağında solunda bir şeylere takılıyordu: kopmuş bir metal parçası, kırık cam parçaları, boşlukta süzülen bir cesedin silueti.

Çok yazık. Bunca can ansızın sönüp gidivermişti. Sensörleri yeşim, implant, çaydanlık ve çay fincanı parçalarını yakalıyordu; çoğu aynı narin, açık yeşil yumurta kabuğu desenini taşıyordu, hepsi *Şeftali Bahçesindeki Üçlü*'nün hususi deposundan olmalıydı – ve yanmış robotları... Her birini yitirdiğinde bir yara almış olmalıydı. Ama ıstırap çekmemiş olmalıydı, değil mi? Hiç değilse, çabucak olup bitmişti.

Hiç değilse...

Onlara göz kulak ol, A Di Da – Saf Kıta'ya ulaşsınlar da yeniden doğuş ve acı döngüsünden kopup kurtulsunlar...

Long Chau ekranı izledi. Yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik yoktu; gören bir tabloya veya güzelliğiyle göze çarpan bir şiire hayranlıkla baktığını sanırdı. “İşte,” dedi

bir el hareketiyle. Robotlar apar topar bileklerine yapıştı. Parmaklarını kaydırarak görüntüyü değiştirdi, sonunda belli bir şekle gelip durdu. “İşte, bu.”

Orta yaşlı bir kadındı. Gevşek, alacalı cildi göğüs kafesinin ve kalça kemiğinin üzerinden sarkıyordu, sureti çoktan etrafındaki gerçekdışı uzayın basıncıyla sıkışıp umulmadık açılara bürünmüştü – üzerinde normal uzayın boşluğuna dayanmasını sağlayacak bir gölge ten vardı ama bu elbette derin uzaya daldığında sağlam kalmamıştı: Lime lime olmuş uzun, kapkara parçalar hâlinde cesedinin üzerinden saç veya onu akıl almaz derecede uzakta olan bir kukla ustasına bağlayan ipler gibi süzülüyordu.

“Neden o?” Aptalca bir soruydu. Herhangi bir ceset olur, demişti.

Long Chau cesedi bir şahin gibi izledi. “Çünkü bunda bir terslik var.”

“Terslik mi?”

“Görürsün.”

Long Chau sessizliğe gömüldü, *Gölgenin Çocuğu* ise ona soru sorma keyfini yaşatmayacaktı. Cesede ne kadar çabuk ulaşırsa oradan o kadar çabuk ayrılırlardı ve parasını o kadar çabuk alırdı – yine de bir yanı *orada* olmanın, evine dönmüş olmanın verdiği huzura hasretti. Robotlarını ve anca robotlarının cesedi çekip içine yerleştireceği kadar büyük olan, fi tarihinden kalma kaçış kapsüllerinden birini dışarı yolladı.

Long Chau onları dikkatle izliyordu. “Kadını katlamayın,” dedi sertçe, robotlardan üçü bir kolu kapsülün açık kapısından içeri doğru çekistirmeye başladığında. “Hayır, öyle değil!”

“İstersen, robotları kendin yönetmekte özgürsün,” diye çıkıştı *Gölgenin Çocuğu*.

Bir an Long Chau’nun bunu isteyeceğini düşündü. Long Chau’nun robotları yönetirken sergileyeceği hüner *Gölgenin Çocuğu*’nunkinin yanında solda sıfır kalacağından, bu tam bir baş ağrısı ve zaman kaybı olurdu ama Long Chau kasvetli bir sessizliğe gömüldü. “Ona hasar vermemeye çalışın,” dedi.

Gölgenin Çocuğu boş bölmelerinden birini açtı. Açık hava kilidinden içeri soğuk girdi; bu bütün hislerini donduruyormuş, içinden söküp atıyormuş gibi gelen bir rüzgârdı ve bu rüzgârı duvarlarına hücum edip büzüştüren bir sıcaklık ile bin çekirgenin cıvıltısını andıran, güçbela duyulabilen hafif bir ses takip etti. Renkler yanışma bölgesinin duvarlarında boylu boyunca kayıyor, oynaşıyordu – tekrar tekrar. Renkler hareket ettikçe basınç hafifçe değişiyordu. Kapsül bir çatırtıyla kenetlendi. Hava kilidini büzüp kapadı. Basınç değişkenleri kendi kendine, ağır ağır dengelendi ve bölmeye sessizlik çöktü. Çekirdeğinin sertçe, hızla çarptığını, sımsıkı yapıştığı konektörlerin zangır zangır titrediğini hissetti.

Nefes al. Bunu yapabilirdi.

Robotlar cesedi kapsülden sürükleyerek çıkardılar. Ayakları zeminde birer birer tıkırdadı. Ceset ağırca, kasaklı bir kütleydi –dokuların yumuşaklığı değil, daha çok cilalanmış taşı andırıyordu ve bölmenin zeminine sürtünürken sessizce gıcırdatıyordu. *Gölgenin Çocuğu*, daha fazla çürümesine mani olmak için ısıyı düşürdü. Orada uzanmış, gözlerini tavana dikmişti: Gözleri sertleşip âdeta mücevhere dönmeye, korneaları beşeri bir doku-

dan daha çok fildişine benzemeye başlamıştı. Tırnakları dışarı doğru bel vermeye başlamıştı –kenarlarında belli belirsiz mavi damlacıklar, üzerlerinde petrol sızıntısının kirli gökkuşağı renkleri vardı– ve cildinin tamamı yeşimin kırılğan, yarı saydam desenine bürünmüştü.

Long Chau –derin uzayın duvarlarda ve zeminde oynattığı yabancı ışık huzmeleri karşısında hâlâ hiç istifi ni bozmadan– oraya doğru giderken, *Gölgenin Çocuğu* robotlardan gelen verileri değerlendirdi.

Long Chau bölmeye ulaştığında, *Gölgenin Çocuğu* derin derin düşünüyordu.

“Sanırım bir sorunumuz var,” dedi çünkü Long Chau’nun haklı çıktığını itiraf etmek istemiyordu. Sesi boş bölmede yankılandı, sözcükler kısacık bir an boyunca *katlanarak çoğaldı*, ardından mırıltılı bir ninniye döndü. Gerçekdışı uzay içeriye sızıyordu. Fazla derinlere sürükleniyorlardı.

Buna müsaade edemezdi.

Motorlarını hafifçe zorlayarak harekete geçirdi, yine sığ bölgelere doğru tırmanmaya başladı. Basınç hafifledi. Sıcaklık yine sabitlendi ve geriye bir tek kamaralardan kalp-odasına kadar her bir odanın duvarlarında ve zeminde titreşen o tuhaf ışık kaldı. Robotları hâlsiz düşmüştü, devasa bedeni düşüncelerine dar geliyordu. Üzerine ağır ağır bitkinlik çöküyordu. Çökmemeliydi ama elbette niye bu kadar yorgun olduğunu biliyordu. Bunun sebebi, vahim anılarıyla cebelleşmesiydi.

“Sorun mu? Beklenmedik bir şey yok.” Long Chau cesedin yanında diz çöktü. Kendi robotları tuniğinin kollarından sürünerek çıktı, donmuş etle temasa geçmeden

önce bacakları yerde tıkırdadı. İnce eldivenlerini giydi, kusursuz bir el hareketiyle uzun ve narin parmaklarının üzerine oturttu. Yüzü yine ifadesizleşti. Bir elini, sonra diğerini kaldırırken yine uyuşukça, ağır ağır hareket etmeye başladı; sonra cesedin yüzünün üzerinden sarkan alacalı, gevşek deriye doğru eğildi. Yine aynı, ağırkanlı ve tedbirli tavırla gölge tenin ipliklerine dokundu, onları kapkara bir yumak hâlinde avucunun içinde topladı ve kayıp bir kitabın parçalarını bir araya getiren bir âlim gibi, dikkatle inceledi.

Long Chau başını kaldırdığında suratında en ufak bir ifade yoktu. “Tam da düşündüğüm gibi. Ceset gemide değilmiş,” dedi. Bu bir soru değildi.

“Emin değilim ama—”

Long Chau ağır ağır, miskinçe gerindi. “Emin ol. Çürüme durumuna bakılırsa, gölge ten en az birkaç gün dayanmış ve cesede hava tedarik etmiş. Hatta daha da çok. Beş yıl önce gölge tenler yeni yeni gelişmekteydi, bu durumda bu cesedin üzerindeki, ziyadesiyle etkili ve epey pahalı bir gölge ten olmalı.”

Bunun tek açıklaması bu değildi. “Gölge teni kendisi satın almış olabilir.”

“Tırnakları bu kadar kısa ve bu kadar hasar görmüş bir kadın mı? Yakın zamanda zengin olup bir gölge tene yatırım yapmadıysa, mümkün değil. Ve bir gemizihinde seyahat etmeye yetecek parası varmış. Mümkün ama pek olası değil,” dedi Long Chau. Cesede bir daha bakmadı – sesini bir okul müdürü gibi yükseltip alçaltmasına bakılırsa, belli ki her şeyi ezberden söylüyordu. “Gençleştirme tedavisi görmemiş. Cildinden belli oluyor. Gençleşti-

rilmiş cilt şiştikten sonra bile kemiklere yapışır. Amelelik yapıyormuş. Bilekleri robotları elleriyle kontrol etmenin getirdiği mükerrer kaşılmanın izlerini taşıyor; bu durumda ya implanta parası yetmemiş ya da ellerini kullanmanın daha münasip olduğu bir işle uğraşıyormuş. Madencilik, belki de yörüngede tadilat işleri – oradaki alanlar implant aygıtları kullanılmasına mani olur genelde. Kimse bu alanlarda pek para kazanmaz veya uzun süre kalmayı tercih etmez.”

Hepsi de akla yatkın açıklamalardı fakat şüphesiz bunlarda bir hata olmalıydı. “Bunu tutkusundan yapmış olabilir.”

Long Chau genzinden güldü. “Meşakkatli, yeterince tedbir alınmayan ve kötü maaşlı bir iş için ömrünü kısaltmak mı? Mümkün, ama pek olası değil.”

“Öyleyse?”

“Öyleyse, gemide değilmiş. Bana kalırsa bir yıl kadar önce ölmüş. Olsa olsa. Elimde karşılaştırmama yetecek kadar, derin uzayda bulunmuş ceset numunesi yok. Güya bu seferimizin amacı buydu.” Ceset onu şahsen gücendirmiş gibi, sesi yine kızgındı.

“Neden ölmüş?” Artık muhabbetleri rahatlıkla, akıcı bir şekilde ilerliyordu; *Gölgenin Çocuğu* umduğundan daha çok meraklanmıştı.

“Bilmiyorum,” dedi Long Chau. “Buradan epey uzakta ölmüş – gerçekdışılık akıntılarına kapılıp çok uzaklara sürüklenmiş: Üzerindeki gölge tenin lime lime olmasından belli oluyor. Fikir yürütebilirim ama bu abesle iştigal olur. Muğlak değil, kesin bir sonuca varmalıyız.”

“Nereden...” diye söze girdi *Gölgenin Çocuğu*, sonra

durdu. “Nereden biliyorsun? Epey uzaktaydı. Onu görmüş olman mümkün değil.”

“Gözüme çarptı,” dedi Long Chau. “Barizdi ve senin gözünde de bariz olabilirdi – ama sen hislerinin basit bir gözlem yapmana mani olmasına izin verdin.”

“His mi?” *Gölgenin Çocuğu* bir nefes aldı, kalp odasının kendisine dar geldiğini hissetti. Kızacak olsa eline hiçbir şey geçmezdi.

“O gemizihin için üzüldün.”

“Hakir görme.”

“Görmüyorum. Her şeyin bir yeri, bir zamanı var. Bunun ne yeriydi ne de zamanı,” dedi Long Chau aksi bir sesle. Duraksadı, sonra farklı bir ses tonuyla, “Haklıymışım,” dedi.

“Genel olarak mı?” *Gölgenin Çocuğu* sesindeki iğneleyici tonu bastırmaya uğraşmadı.

Long Chau başını iki yana salladı. “Sahiden işinin ehliymişsin.” Zihninin bir köşesindeki bir kapıyı kapatıyormuşçasına cesetten başka bir tarafa döndü. “Neredeyse habitatta olduğumda düşündüğüm kadar düzgün düşünabiliyorum.”

Gölgenin Çocuğu’na kalsa, daha da düzgün düşünebiliyormuş gibiydi. O esnada ılık ılık yanan zihinsel faaliyet haritası şüphesiz buna işaret ediyordu. “Teşekkürler.” Long Chau’nun yaptığı şeyin üzerine – kadına karşı kibar veya *merhametli* olmak istememesine karşın bu cümlesinin samimi duyulması için epey çaba harcamıştı. “Şimdi ne yapacağız? Sulh hâkimine bildirmeliyiz–”

“Elbette,” dedi Long Chau. “İmparatorluğun adaletine

mani olmayı aklımdan bile geçirmem.” Hareketlerinde, duruşunda bir şey *Gölgenin Çocuğu*’nun dikkatini çeliyordu. Profilden, etrafı kolaçan ederken ansızın avını görmüş bir kaplan gibi çevik ve haşın görünüyordu. “Ama bir yandan da kendi soruşturmamı yürütmek istiyorum.”

“Soruşturma mı?”

“Bana mesleğimin ne olduğunu hiç sormadın.”

“Çünkü alakalı gelmedi!”

Long Chau’nun yukarı doğru kaçamak, hâlimden memnun bir bakış atmasını beklemişti ama gözünü bile kırpmadı. “Ben müşavir dedektifim.”

“Ne?”

“Danışmanım,” dedi Long Chau. “İnsanların sorunlarını çözerim; hele de bunlar davalarla ve sulh hâkimleriyle ilintili sorunlarsa.”

Müşavir dedektif. *Gölgenin Çocuğu*’nun zihnine o kadar çok soru hücum etmişti ki içlerinden birini seçmek konusunda zorlanıyordu. “Bu kadının nasıl öldüğünü çözmek konusunda sahiden sulh hâkiminden daha iyi bir iş çıkaracağını mı düşünüyorsun?”

“Bundan eminim.” Akıl almaz derecede kibirli sayılabilecek bir şey söylemişti fakat Long Chau’nun sesi alabildiğine hissizdi; sadece bir gerçeği, ekseriyetle gurur bile duymadığı bir gerçeği dile getirmiş gibiydi. “Sulh hâkiminden daha zeki olmasaydım bile, mahkemenin işi başından aşkın, kadrosu yetersiz ve isimsiz bir kadının ölümünü çözmeye pek çaba harcayacaklarını sanmıyorum.”

“Neden uğraştığını anlayamıyorum,” dedi *Gölgenin Çocuğu*. “Kimsenin sana bunun için para ödeyecek hâli yok.”

Long Chau bu sefer gülümsedi ve yüzü bu tebessümün ışııyla aydınlanmış gibiydi. “Neden mi? Çünkü elimden geliyor.”

Cesedi sulh hâkiminin makamına bıraktılar – onları baştan savma bir mülakata alıp irtibatta kalacaklarına dair söz veren ve bu konuda bariz bir şekilde yalan söyleyecek kadar bezgin memurlarla dolu, harabeye dönmüş bir yerdi. Çileden çıkarıcı bir şekilde, Long Chau bir kez daha haklı çıkmıştı. Bu konuda kibirli değildi. İsabet olmuştu; yoksa sinir bozucu olmak ile katlanılmaz olmak arasındaki hududu bir kez daha aşacaktı.

Gölgenin Çocuğu küçük ofisine geri döndüğünde Long Chau’nun kendisine hazırladığı harman için para bıraktığını gördü. Long Chau’nun elini bu kadar çabuk tutmasını beklemiyordu ama şikâyet edecek hâli yoktu. Parayı hesabına yatırdı ve kira ödemesi olarak işaretledi; kısa bir tereddüdün ardından Bao’ya havaleyi görüntüleme yetkisi verdi. Kiraya yetecek kadar yoktu, ama hatırı sayılır bir meblağdı: Bao’yu ve Batı Köşkü Le Ailesi’ni Gölgenin Çocuğu’nun işlerinin kârlı olduğu konusunda temin etmeye yeterdi.

Sonra araştırmaya koyuldu. Long Chau’nun şüphesiz o esnada uğraştığı gibi, cesedi veya cesedin geçmişini değil. Long Chau’nun geri döneceğinden pek şüphesi yoktu ve sahiden dönerse ne yapmak istediğinden emin değildi.

Fakat bir şeyden emindi: Savunmasız olmaya niyeti yoktu. Long Chau onun geçmişine rahatlıkla burnunu sokabiliyorsa, Gölgenin Çocuğu da onun geçmişine burnunu sokabilirdi.

Ama bu çok daha zordu.

İsmi bir mahlastı, orası kesindi; *Gölgenin Çocuğu*'nun tespit edebildiği kadarıyla sadece –uzay boşluğunda yaraların evriminden birtakım maddelerin yaratıcılık üzerindeki etkilerine kadar uzanan bir yelpazede– alabildiğine muğlak meseleler üzerine yazılmış tezlerde kullanılmış gibi görünüyordu. Eşkâlini habitattaki kameraların kaydettiği saatler süren görüntülerle karşılaştırdığında ise olağandışı bir şey çıkmamıştı; sadece Long Chau'nun, beklendiği üzere, pek sosyal bir yaşantı sürmediği sonucuna varabildi: Şiir kulüplerine veya çayhanelere hiç uğramıyordu. Dairesi *Gölgenin Çocuğu*'nun kiyle aynı habitattaydı fakat onunki kadar iyi bir muhitte değildi, orada şebeke epey ağır çekiyordu. Robotları eski tipti: Yavaşlardı ve onları kumanda edebilmek için epey uğraşmak gerekiyordu.

Geçmiş koca bir boşluktan ibaretti. Long Chau altı sene önce, isyandan kısa süre sonra peyda oluvermişti. Öncesinde hiçbir şey yoktu. Âlimlerinkine benzer bir aksanı ve tavrı vardı – dahası, güce alışkın bir âliminkine. Bir İç Habitat ailesinin, hâlâ ailesinin parasıyla geçiniyor olmasına rağmen fakir rolü yapan kayıp evladı olması kuvvetle muhtemeldi.

Bu tahminini teyit etmeye kalktığında, tüm aramaları olumsuz sonuç getirdi. İç Habitatlarda bir avuç asi çocuk vardı fakat hepsi Long Chau'dan çok daha küçüktü. İmparatorluk'un merkezine daha yakın, numaralı bir gezegendeki küçük bir ailenin evladı olabilir miydi? Katiyen öyle olmasına yetecek kadar keyif düşkününü değildi.

Müşavir dedektif.

Gölgenin Çocuğu, bir müşterisine amaçsızca kafayı takmak yerine yeni müşteriler kazanmaya çalışmakla uğraşsa vaktini daha verimli harcamış olacağı gerçeğine aldırış etmeyerek daha da derin araştırabilirdi. Gitmeye mecbur olduğu tek yere gitmesine birkaç gün vardı: Dieu ve An Giang adında iki akrabasıyla akşam yemeği – hep Saçılmış İnciler Kuşağı’ndaki bakanlıklarda çalıştıkları dönemlere dair kırıp geçiren anekdotlar anlatan, Anne tarafından uzak akrabalarıydı. Fakat *Çeliği Bileyip İğne Yapmak* araya girdi.

Çeliği Bileyip İğne Yapmak, küçük gemizihin camiasının yaşayan efsanesiydi. İmparatorluk’un küçük olduğu devri, hatta gezegenlerin numaralandırılmasına veya sınıflandırılmasına gerek olmayacak denli küçük olduğu devri hatırlayan, Saçılmış İnciler Kuşağı’nın en yaşlı gemilerinden biriydi. Tam olarak ne istediğini biliyordu ve kimsenin itirazlarının yoluna taş koymasına müsaade etmiyordu.

“Sürekli bu ofise tıklıp kalamazsın,” dedi *Çeliği Bileyip İğne Yapmak*. “Gel, beraber bir çay içelim.”

Gölgenin Çocuğu cesurca fakat beyhude bir çabayla “Ben aslında burada değilim. Uzaydayım,” dedi.

“O senin ehemmiyetsiz bir kısmın. İşlemcinin büyük bir kısmı habitatta,” dedi.

Ne hikmetse, *Çeliği Bileyip İğne Yapmak* onu çayhaneye değil kendi dairesine götürdü: Pahalı porselenlerle dolu vitrinlerin olduğu bir renk cümbüşü. Hobisi nadir parçalar toplamaktı ve çanaklardan birkaçı, İmparatorluk Sarayı’ndaki törenlerde kullanılan çanakların aynı atölyelerde yapılmış birebir kopyalarıydı. Dolaplara uzay holog-

ramları serpiştirilmişti: Bu *Çeliği Bileyip İğne Yapmak*’ın diğer gemizihinlere de gösterdiği arayüzdü fakat *Gölgenin Çocuğu*’nun içinde, diğer geminin derin uzaya dair tüm videoları ve tabloları ortadan kaldırdığına dair bir şüphe vardı. Bu konuda etrafında temkinli davranılmasına sebep olsa utanırdı fakat derin uzayın düşüncesi bile çekirdeğinin kasılmasına yetiyordu.

Sehpanın üzerinde karamelli domuzdan erişteli çorbaya kadar türlü türlü yemeğin ve bakır pası rengi yeşil çayın sureti vardı. Hiçbiri gerçek değildi; ikisinin de yemek yediği yoktu, yemek mefhumu ikisi için de anılardan ibaretti – ziyafetlere, mekânlara ve insanlara dair, asırlar süren ömürleri boyunca toplayıp sağalttıkları anılardan.

Gölgenin Çocuğu karamelli domuzdan bir lokma aldı. Bir an için çocukluğuna, habitatta patlayan havai fişekleri izlerken Anne’nin kucağında iki büküm uykuya daldığı âna dönmüştü. Sonra bu anı geçti ve tekrar, insan anne babası uzun zaman önce küle dönmüş bir yetişkin oldu.

“Birtakım meseleleri soruşturuyormuşsun,” dedi *Çeliği Bileyip İğne Yapmak*.

“Bunda yanlış bir şey yok.”

Kısa bir duraksama, ardından: “Sinirlisin.”

“Değilim.”

“Mantıksız olma, evladım.” *Çeliği Bileyip İğne Yapmak*’ın keyfi yerine gelmiş gibiydi. “O herkesin sinirini bozar.”

“Long Chau mu? Onu tanıyor musun?”

“Hayır, ben tanıyorum. Ama genç gemizihinlerden birkaçı tanıyor. Hiçbiri seninle – ah... Aynı sektörden değil.”

Uzun uzun kelimelere dökmüyor olsa dahi bunu tasvip etmiyordu; ona kalırsa gemizihinler İmparatorluk'a hizmet etmeli, kâr peşinde koşmamalıydı.

Duyan da insanlar için harman hazırlayıp çay demlemenin çok kârlı olduğunu sanırdı.

Gölgenin Çocuğu hislerini zaptetmeye çalışarak bir süre düşündü. “Şu diğer gemiler–”

“Evet?”

“Onun kim olduğunu biliyor muymuş?”

Çeliği Bileyip İğne Yapmak yanına yanaştı. Masanın üzerinde havada duran avatarı küçüktü ve şekli muntazamdı – İmparatorluk'ta asırlar önce kullanılan keskin, dalgalı motifleri taşıyordu. “Onları Long Chau'ya bir ajans tavsiye etmiş. Epey nam salmış.”

“Ama şeyden önce bir hayatı yokmuş–”

“İsyandan önce mi? Hayır. Neden bilmek istiyorsun? Belli ki onunla işin bitmiş.”

“Biz... Biz bir ceset bulduk,” dedi Gölgenin Çocuğu. “Derin uzayda ölmüş bir kadın.”

“Sen de ona acıdın. Gayet anlaşılır.”

“O hiç acımadı.” Sonra söylediği şeyin farkına vardı ve dehşete kapılıp sessizliğe gömüldü. Çünkü bu doğru değildi. Evet, Long Chau hiçbir hissini açık etmemişti. Ama cesede hiç “şu şey” dememiş, hep “kadın” demişti. Onun gözünde ölüm pekâlâ çözülmesi gereken kuramsal bir sorundan ibaretti fakat buna rağmen araştırıyordu. Ve – Gölgenin Çocuğu'nun geçmişini deşelemeye başlamadan önce, her ne kadar tuhaf bir biçimde de olsa anlayış göstermeye, Gölgenin Çocuğu'nun derin uzayda iyi olup

olmadığını kontrol etmeye çalışmıştı. “Hakkında ne düşünsem, bilmiyorum.”

“Seni büyülüyor mu?”

Gölgenin Çocuğu hayır demek istedi ama bu yalan olurdu. Long Chau pervasızlığıyla büyüleyen, cayır cayır, pırıl pırıl yanan, genişleyen ve sonunda karşısındakini bütün hâlinde yutacak bir yıldız gibiydi.

Çeliği Bileyip İğne Yapmak epey hareketsiz ve uyanıktı. Robotları vitrinlerdeki porselen çanaklara tünemiş, tüm sensörlerini Gölgenin Çocuğu’na doğrultmuştu. Çeliği Bileyip İğne Yapmak fırsattan istifade, zamanında başka gemileri hüngür hüngür ağlatmış sözcüklerle çıkışıp ona fırça atacakmış gibiydi. Ama ağzını tekrar açtığı anda tane tane, düşünceli bir sesle konuştu. “O, kuşağın yabancıları değil. Diğer gemilerle konuşurken, çoğu yabancıların ismini bile bilmediği ailelere ve asla kavrayamadığı âdetlere epey aşınaymış.”

“Hızlı öğrenen biri,” dedi Gölgenin Çocuğu.

“O kadar da hızlı olamaz. Sakın ola, ona büyülü güçler atfetme hatasına düşme.” Bir süre duraksadı, sonra, “Kuma Gömülü Narlar, mahkemeye fazla aşına olduğunu düşünüyor ki ben de ona katılmadan edemeyeceğim,” dedi.

“Şüphesiz, bir dedektif olarak–”

“Öyle bir aşinalık değil,” dedi. “Zamanında tutuklanmış. Diğer gemilerin çektiği, ona ait videolarda gördüm. Videoları tararken iki kolunda da yaralar olduğunu fark ettim: Ordu robotlarının açacağı türden yaralar.”

Demek ki tutuklanmakla kalmamış, mukavemet dü-

şürücü ilaçlarının etkisi altında sorguya da çekilmişti. “Peki, şeyin sebebi bu mu—”

“Sürekli ilaç almasının mı? Bunu kendisine sorman lazım.”

Görüşükleri süre boyunca sergilediği kabalığı ve kendini beğenmişliği hatırlıyor olmasa, Long Chau’ya neredeyse acıyacaktı.

“Kim olduğunu öğrenirsen ne yapacaksın?” diye sordu *Çeliği Bileyip İğne Yapmak*.

Hiç durup düşünmemişti. Onun sergilediği düşüncesizliğin aynını sergileyip Long Chau’nun geçmişini sahidten yüzüne mi vuracaktı? “Ben...” diye söze girdi sonra durdu. “Geri dönecek.”

“Elbette. Sorunlara, tıpkı timsahların avlarına saldırdığı gibi saldırıyor; amansızca kendini kaptırarak. Pes etmek ona fiziksel acı verir,” dedi yine keyifli bir sesle.

Gölgenin Çocuğu pilava uzandı. Çocukların kahkahalarıyla çınlayan bir mutfığı düşünerek kokusunu içine çekti. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Sadece—”

“Bilmeli misin?” Sessizlik. Ardından, “Kontrol. Kontrol senin hep yoksun olduğun bir değerdi.”

“Yapma.” *Çeliği Bileyip İğne Yapmak* ısrar edecek olursa, onları tekrar görecekti –geçmişinde yaşamış ve ölmüş herkesi, Kaptan Vinh’i, Teğmen Hanh’i ve bu işleri ondan daha iyi bildiğini, bir geminin büyük resmi görmesine gerek olmadığını düşünen herkesi– ki şüphesiz, onu o pusunun ortasına sürükleyen – ve zamanın gövdesini tekrar tekrar deşeleleyen pençeler gibi bir gerinip bir üzerine atıldığı o en derin yerlerde, o yaralı ve paramparça

hâlde, biçare kalakalmasına sebep olan onlardı. “Lütfen, yapma.”

Bu sefer sesinde acıma vardı. “Pekâlâ.”

Gölgenin Çocuğu dış habitatlarda yaşayan bir robot terbiyecisiyle alengirli bir mülakatın ortasındaiken Long Chau ofisine girdi.

“Konuşmalıyız,” dedi. “Müsait olduğunda.”

Gölgenin Çocuğu mahsus kıınıldamadı. “Şu anda müsait değilim.”

“Yine de konuşmalıyız.” Long Chau daire kendisine aitmişçesine, rahatça duvara dayandı. Robotlar ellerinin üzerinde asılı duruyordu – mücevher gibi yaldızlı ve pırıl pırıllardı, gövdelerinin ucundaki iğneler neredeyse görünmezdi. *Gölgenin Çocuğu* izlerken geri çekilip Long Chau’nun esmer teninin üzerinde ışıldayan kan damlacıkları bıraktılar.

“Büyük teyzem–” Robot terbiyecisi gergin görünüyordu ve faaliyet haritasındaki değerler stresli olduğunu göstermeye başlamıştı. İşe yaramazdı.

“Lütfen daha sonra gelir misin?” diye sordu *Gölgenin Çocuğu*. “Kusura bakma ama bununla ilgilenmem lazım.”

Müşterisi gittikten sonra oda olağan suretine geri döndü: Artık modern tablolarla, yıldız manzaralarıyla, gemi ve robot heykelleriyle bezeli, zevkli bir dekorasyonu olan ofisi değildi. Metalin cilalı parlaklığıyla ışıldayan gri ve beyaz bir odaydı, tüm duvarlarında daire numarası ve habitat kodu yazılıydı. Odadaki yegâne eşya, Long

Chau'nun şüphesiz tasvip etmeyeceği eserlerle tıka basa dolu fiziksel kitaplıklardı.

Long Chau robot terbiyecisini ürkütüp kaçırmıştı. *Gölgenin Çocuğu* vaktini boşa harcamıştı, haritalama sürecine sil baştan başlaması gerekecekti; parası boşa gitmişti çünkü robotların iğnelerinin tekrar sterilize edilmesi lazımdı. Çöpe atacak parası yoktu. Vakti de. “Benimle görüşmek istiyorsan randevu al.”

“Lüzumsuz buldum. Ve uygunsuz. Buraya harman almaya gelmedim. Elbette, seni meşgul etmemin karşılığını ödeyeceğim. Seni rızkindan edecek hâlim yok.” Kısa bir süre duraksadıktan sonra eskisi gibi kayıtsız olmayan, bir mızrağın ucu kadar delici bir bakış attı. “Tabii bu teklifime gücenmezsen.”

“Gücenmem,” dedi *Gölgenin Çocuğu*, niyet ettiği kadar sert olmayan bir sesle. Long Chau ödeme konusunda sözünde durmuştu ama Bao haklıydı: Bu gidişle bir sonraki kira gününde acze düşecekti. Long Chau, mesele başkalarının hisleri olunca fevkalade bir ilgiyle tamamen hiçe sayma arasında gidip geliyormuş gibiydi. “Benim yersiz gururla işim olmaz.”

Long Chau bir şey söylemeye yeltenmiş ve söylememiş gibi, bir kez daha duraksadı. “Öyle olsun. Her neyse, gelişmelerden haberdar olmak istersin diye düşündüm ve bir şey bulur bulmaz geldim. Her gün ceset bulmuyoruz ya.”

Ona kalırsa, pek tabii bulmuyorlardı. *Gölgenin Çocuğu*'nun implantlarında bir kıpırtı oldu: Veri paylaşmayla sınırlı bir erişim yetkisi talebi. Tereddüt etti –erişim yetkisi vermek, daha sonra iptal etmeyi sıklıkla unut-

tuğundan pek hoşuna gitmiyordu– ama kabul etti. Bir kadının portresi –suluboya, renk geçişlerinin fazla temiz, fazla tekdüze olmasına bakılırsa bariz bir şekilde robotlar tarafından çizilmiş demode bir portre– titreşerek belirdi. Benzerlik barizdi. “Senin ceset mi?”

“Bizim ceset. Pham Thi Hai Anh,” dedi Long Chau. “Kayısı Çiçeği Ho habitatının iç halkalarının bakımında çalışıyormuş.”

“Anladım,” dedi Gölgenin Çocuğu. Anlamamıştı. Merakı kıl payı farkla galip gelmişti. “Demek ölüm sebebini tespit ettin.”

“Hayır,” dedi Long Chau. “Vefat kayıt müdürüyle arkadaşız; ölüm sebebini tespit edememişler. Bu durumda, diğer tüm olası sebepleri bir kenara koyacak olursak, derin uzaya yuvarlandığında sağ ve sağlıklıymış.” Gölgenin Çocuğu’nun itiraz etmesine mani olurmuşçasına elini kaldırdı. “Gerçekdışı uzayın basıncına maruz kaldığında on saniye içinde bilinci kapanmış, kısa süre sonra da ölmüş olmalı – olsa olsa bir santigün. Gölge ten derin uzayın etkilerine karşı koruma sağlamaz.”

Gölgenin Çocuğu’nun duygularını incitmemeye mi çalışıyordu? Sözünün kesilmemesi için böyle yapıyor olması daha olasıydı.

“Pekâlâ,” dedi Gölgenin Çocuğu. “Demek ki kazaymış.”

Long Chau gülümsedi. “Ne olduğunu bilmiyorum. Ama öğrenmeye niyetliyim.”

“Aceleni anlamıyorum.”

“Milisler müdahil olacak.”

“Ne olmuş? Bu iyi bir şey.”

“Mahkemeyi ve milisleri işinin ehli sayıyorsan, tabii.” Belli ki Long Chau saymıyordu. Öte yandan, onlarla olan hukuku, şüpheli sayıldığı döneme dayanıyorsa... “Suçluyu bir an önce bulma ümidiyle herkesi gözaltına alıp ilaca boğarlar. İşleri bittiğinde, ortada ne soruşturmayı dayandıracak delil ne de hüsnüniyet kalır.”

Kişisel deneyim? O kadar gergin konuşuyordu ki, öyle olmalıydı. Öte yandan cevapları bilmemek de sinirine dokunuyor olmalıydı. “Emin değilim–”

“Bir, belki iki günümüz var,” dedi Long Chau. “Olsa olsa. Olağandışı şartlar mevzubahis ve ben meseleyi deşeliyorum: Yani dikkatlerini çekmesi an meselesi.”

“Bak,” dedi *Gölgenin Çocuğu*. “Mahkemeyle nasıl bir ilişkin olduğunu bilmiyorum,” –ki *bunu* öğrenmeye kararlıydı– “ama benim onlarla aramı bozacak hâlim yok.”

Long Chau şaşkın bir bakış attı. “Tabii ki yok. Elimizi çabuk tutarsak meseleyi onlar araya girmeden, çoktan çözmüş oluruz. Amacım da bu.” Gerinip dimdik durdu. “Kayısı Çiçeği Ho habitatına gidiyorum. Gelmek ister misin?”

“Seni oraya götürecek bir gemiye ihtiyacın olduğu için mi?”

Long Chau omuz silkti. Bunun aklının ucundan geçmediği belli oluyordu. “Gelmek istemezsen mekiğe de binebilirim.”

Her şey bir yana, *Gölgenin Çocuğu* parasını alıyordu. Ve paraya muhtaçtı. Ve... ve neler olduğunu, Hai Anh’ın nasıl öldüğünü, –Long Chau gibi küstah, kibirli birinin yardımıyla bile olsa– öyle veya böyle adalete kavuşup kavuşamayacağını bilmek istiyordu.

Öğleden sonraki iki randevusunu ertelese ziyanı olmazdı. Kısacık bir süre için bile olsa, Long Chau'yla gidebilirdi.

“Gerek yok,” dedi. “Ben gelirim.”

Long Chau sonunda mekiğe bindi çünkü trafik çok yoğundu ve Kayısı Çiçeği istasyonunda iki saat sonraya kadar müsait iskele yoktu. *Gölgenin Çocuğu* avatarını doğruca yörüngeye yansıttı ve dükkânlarda satılığa çıkan yeni robot sınıflarına göz gezdirerek biraz vakit öldürdü. Pek tabii, durumu böyleyken bakıp hayal kurmaktan ötesine parası yetmezdi.

Sonunda Long Chau'ya imtiyazlı erişim izni vermişti, bu da Long Chau'nun aramalarına öncelik tanınacağı, Long Chau'nun onun konumunu kolayca bulabileceği anlamına geliyordu. Long Chau'nun gittiği adres sıradan bir mesken değil, tabelasında “Tuzsuz Refah Yurdu” yazan geniş, havadar bir yerdi.

“Manastır mı?” diye sordu *Gölgenin Çocuğu* vardığında.

Long Chau başını iki yana salladı. “Kız kardeşler cemiyeti,” dedi kısaca, bu tuhaf, nadiren kullanılan sözcüğü seçerek. “Buyur. Maalesef doğrudan içeride hâsıl olman mümkün değil,” dedi, istikameti tek bir noktanın gösterdiği, bağlantılı koridorlardan ve dairelerden oluşan bir labirentin haritasını uzatarak.

“Söyler misin,” dedi *Gölgenin Çocuğu*.

Long Chau kaşını kaldırdı.

“Milisler seni gözaltına alıp sorguya çekmiş. Neden?”

Long Chau istifini bozmadı. “Geçmişimi kurcalamışsın.”

“Sen de aynını bana yaptın.”

Long Chau başını iki yana salladı. “Ben halihazırda ortada olan bilgilerden yola çıkarak çıkarım yaptım. Aynı şey değil.”

Gölgenin Çocuğu ısrarla, “Sebebini söyle,” dedi.

“Bakalım kendin çözebilecek misin?” dedi Long Chau içeri girerken. Gölgenin Çocuğu’nun bunu becermesini beklemediği ses tonundan apaçık belli oluyordu.

Hata etmişti. Gölgenin Çocuğu ona gösterecekti.

Long Chau’nun peşinden içeri girdi. Sensörleriyle haritayı tarıyor ve Long Chau’nun yürüdüğünden daha hızlı süzulebiliyor olmasına karşın ona güçbela yetişebiliyordu. Koridorlar sade ve süssüzdü fakat duvarlara serpiştirilmiş birkaç tablo veya video bu tekdüzeliği bozuyordu. Aralık kapılardan birkaç suret sensörlerine ilişti – gencinden yaşlısına kadın yüzleri; hiçbirinin teninde o gençleşme tedavisine özgü pürüzsüzlük yoktu. Yüzleri gergin ve süzgün olsa da, açlıktan o hâle gelmiş denecek raddede değildi. Kız kardeşler cemiyeti, demişti Long Chau. Sahiden sıradışı bir yerdi.

Vardığında Long Chau alçak bir sehpanın yanına kurulus bacak bacak üstüne atmış, yaşlı bir kadınla sohbeti çoktan koyultmuştu. Gölgenin Çocuğu bu kısa boşluğu, mekânı şebekeden aratarak geçirdi. Kadın ayağa kalktığında, bu yerin mahiyetine dair çok olmasa da, yeterince bilgi edinmişti.

“Büyükanne Khue,” dedi Long Chau. “Bu da Gölgenin Çocuğu, bana yardımcı oluyor.”

Büyükanne Khue ekşi bir şey yutmuş gibi görünüyordu fakat bu huysuz mizacının tek hedefinin Long Chau

olduğu açıkça ortadaydı. *Gölgenin Çocuğu*'na gülümsedi. "İsmi duymuştum," dedi.

"Yurdunuzla tanışıklığım var." *Gölgenin Çocuğu* kendi kayıtlarına kısaca göz atmıştı: Orada yaşayan kadınlara harmanlar hazırlamıştı – bir gemizihinle derin uzayı aşmak için yaptığı harmanlardan değil, boşluğun kıyısını teğet geçerken korkmamak için içilen, nispeten daha ucuz, daha az tesirli harmanlardan. Gelirken, onlarla yaptığı mülakatları yeniden gözden geçirme görevini en hızlı işlemcilerine vermişti: Ortaya çıkan tek şey, vaktinde ödeme yapmayı gurur meselesine çeviren kambur, yorgun argın kadınlara dair müphem bir anı olmuştu.

Büyükanne Khue'nin ise ne kambur ne de yorgun bir hâli vardı.

Daire küçüktü ve umumi arayüzü eşyayla tıka basa doluydu. *Çeliği Bileyip İğne Yapmak*'ın dairesindekilerin aksine hangi nesnenin somut olduğunu, hangisinin olmadığını anlamak güçtü. Birkaç farklı enkazın kalıntıları gibi görünüyorlardı: Derin uzayda başkalaşmış ve sıkışmış, petrol parıltısıyla bezenmiş bir yığın bükük metal parçası. Âlimlerin biriktirdiği fakat fazla para ödemeyeceği türden, ilgi çekici bir yığın öteberi.

Bir mahjong oyun setinin büyük, ahşap kutusu bir şifonyerin üzerinde, cilalı kemik taşlarına işlenmiş desenlerin görüneceği şekilde açık duruyordu. Bu tuhaf, aşırı derecede demode bir dekorasyon tercihiydi fakat belli ki oraya konmasının bir sebebi de odadaki her şeyin ucuz olmadığını vurgulamaktı. Yanındaysa üzerine oyularak bir sükûnet çaycısının amblemi işlenmiş küçük, ahşap bir kutu vardı – *Gölgenin Çocuğu*'nun sensörleri ona bu-

nun o habitatta yaşıyan, pek meşhur olmayan ve hizmetleri karşılığında çok para istemeyen, Nguyen Van An Tam adında bir çaycıya ait olduğunu söyledi.

Bu... tam olarak kaymak tabaka sefaleti olmasa da, yakın sayılırdı.

Büyükanne Khue onu etrafa bakarken yakaladı. “Derin uzaydaki enkazlardan mal kurtarıyorum. Âlimlerin dostlarına caka satmak için resmi yemek davetlerinde ve şiir kulübü toplantılarında sergileyebileceği hoş eşyaların hep alıcısı vardır.”

“Pek istikrarlı bir iş sayılmaz,” dedi Long Chau soğuk bir ifadeyle.

“Ailelerle sözleşmeli çalışmaktan iyidir.”

Long Chau’nun yüz ifadesi hiç değişmedi. “Belki.”

“Tuhaf bir ikilisiniz,” dedi Büyükanne Khue. “Nasıl yardımcı olabiliriz – veya olmalı mıyız, emin değilim.”

“O cemiyetinize mensuptu,” dedi Long Chau.

“O öldü.” Büyükanne Khue’nin sesi – hiç *Gölgenin Çocuğu*’nun beklediği gibi değildi. Ne yaşlı ne de şaşkıındı. Sadece kızgındı. Long Chau bunu sezmiş gibi görünmüyordu, belki de sadece aldırış etmemişti. Söze devam etti: “Başımıza iş açmak istemiyoruz.”

“Adalet de mi istemiyorsunuz?” Long Chau’nun yüz ifadesi değişmemişti. “Bunu sulh hâkimine söyleyebilirim. Eminim, bunu çok ilginç bulacaktır.”

“Tabii zahmet edip gelirse.” Büyükanne Khue yerine oturdu. “Yörüngedekilerin bize ne kadar kıymet verdiğini çok iyi biliyorsunuz.” Masanın üzerinde iki fincan çay vardı. Yaptığı el hareketiyle *Gölgenin Çocuğu* için bir üçüncüsü, soyut bir fincan ısıldayarak hâsıl oldu.

“Kuşak sizin sayenizde işlerliğini sürdürüyor,” dedi Gölgenin Çocuğu ağır ağır. Çay fincanını kendisine doğru usulca uçurdu, bir yudum içti. Yumuşak, çimsi bir tat aldı – Çeliği Bileyip İğne Yapmak ile ilk tanıştığı güne ve o anda uçuşan kıvılcımlara dair bir anı: Ailesiyle gecenin geç saatlerine kadar sürüp giden, ailenin genç fertlerinin tahlil sonuçlarından gebeliklere, doğumlara ve ölümlere kadar varan türlü türlü konuda, sonu gelmeyen bir sohbet. “Siz ve buradaki diğer kadınlar.” Tuzsuz Refah Yurdu: Rahmetli Hai Anh gibi yörüngede bakım ve temizlik işleri yaparak geçinen, birbirlerinin ailesi olmaya yemin etmiş kadınlardan, hizmetçilerden oluşan bir kız kardeşlik cemiyeti.

“Biz kıymetsiziz,” dedi Büyükanne Khue. “Yerimize kolayca başkası bulunur.” Gülümsedi. “Fakat tek vücut olursak, o kadar basit olmaz.”

“Demek düşmanlarınız var,” dedi Long Chau.

“Ho Ailesi ve diğer İç Habitat aileleri mi?” Büyükanne Khue genzinden güldü. “Yanlışınız var.”

“Öyle mi?” diye sordu Long Chau.

Büyükanne Khue çay fincanını sehpaye bıraktı. “Bununla neden ilgilediğini daha önce de sormuştum.”

“Sorun çözmeyi severim.”

“Sorun mu? Hai Anh bir *insandı*,” dedi Büyükanne Khue sertçe.

“Biliyorum.” Long Chau’nun yüz ifadesi değişmedi. “Demek aslında umurunda ama benim soruşturmamı istemiyorsun. İlginç.” Bunu öyle bir söylemişti ki, duyan Hai Anh’ın bir muhtıranın karmaşık bir paragrafında geçen bir isimden ibaret olduğunu sanırdı. “Üzerinde niye

gölge ten vardı? Hizmetçilerin aldığı asgari ücreti hesaba katacak olursak, epey pahalı bir yatırım sayılır.”

“Yörüngelerin dışını temizliğe giderdi,” dedi Büyükanne Khue. “Evet, pahalı ama gölge ten demek, yaşam sigortası demek. Yeni işçiler doğru düzgün tulumlardan veya tırmanma iskelelerinden daha ucuza geldiğinden aileler hep zahmet edip de teçhizatın bakım ve onarımını doğru düzgün yaptırmıyor. Verdikleri bir alet bozulursa ve boşluğa yuvarlanırsan, üzerinde gölge ten olduğuna şükredersin.”

“Anlıyorum.” Long Chau başını iki yana salladı. “Ama onu derin uzaya karşı korumamış.”

“Hiçbir şey koruyamaz.” Büyükanne Khue ayağa kalktı, çay fincanını sehpaye bıraktı. “Odasına bakabilirsiniz. İşe yarar bir şey bulacağınızı sanmıyorum, ama—” Odanın girişinde genç bir kız belirdi. “Tuyet size göstereyim.”

Hai Anh’ın odası küçüktü ve neredeyse hayattan yoksundu. Tüm hologramlar ve tablolar kendisine bağlı olduğundan ve ölümünden sonra ya silindiğinden ya da çevrimdışı bırakıldığından, bunda şaşılacak bir şey yoktu. Long Chau bir süre çömelip gözlerini küçük, daracık yatağa dikti. Bir Quan Am heykelinin önünde, havaya hafif bir sandal ağacı ve tütsü kokusu çökmüştü.

“Konuşmanızın başını kaçırdım,” dedi Gölgenin Çocuğu.

“Pek kayda değer bir şey konuşmadık,” dedi Long Chau. “Ama onu nasıl bulduğunu merak ediyorum.”

Long Chau onu kışkırtmıştı fakat bu öyle veya böyle

kaçınılmazdı. “İşinin ehli. Uzun zamandır lider. Sen nasıl buldun?”

“Uzun zamandır lider.” Long Chau bu sözcükleri tartarak –âdeta dilinin ucunda tartarak– tekrar etti. Büyükanne Khue’yi sevmemişti, o kadarı ortadaydı. “Evet. Kontrolün kendisinde olmasını seviyor, değil mi?”

“İnsan sarrafı olan sensin.”

“Öyle miyim?” Long Chau başını iki yana salladı.

“Bana gelince, hiç zorluk çekmemiş gibi görünüydun.”

“Sen bir zihinsin.”

“Bir farkı mı var?”

“Elbette var,” dedi Long Chau.

“Daha mı basit?” Bunu genelde yapmazdı ama Long Chau’da insanı meydan okumaya davet eden bir şey vardı. Belki de bunun sebebi, hoşuna gitmeyecek olsa bile dürüst bir cevap alacağının bilincinde olmasıydı.

“Farklı,” dedi Long Chau. “Benim için daha basit, ama çoğu insan için öyle olmadığını ikimiz de biliyoruz.” Sonrasında, konunun değiştiğini ilan eden bir duraksamanın ardından, “Başka gemizihinlerle irtibatın var,” dedi.

“Başka insanlarla da,” dedi *Gölgenin Çocuğu* sertçe.

“Neyi kastettiğimi biliyorsun,” dedi Long Chau. “Ben pek sosyal sayılmam.”

Şüphesiz. *Gölgenin Çocuğu* bu bariz yorumu kendine sakladı. “Derin uzayda ne işi olduğunu öğrenmek istiyorsun.”

“Evet. Bak.” Long Chau diz çöktü, robotlar tuniğinin kollarından sürünerek dışarı çıktı. Yatağın üzerinde ve

sehpanın köşelerinde birer birer yerlerini aldılar. Kısacık bir an için nefesi yavaşladı. Bütün oda, duvarlardan zemine, yılbaşı arifesi fenerlerinin kırmızı ışığına boyandı – göz açıp kapayıncaya dek geçti, sonra duvarlarda bir kez daha resimler, sehpanın üzerinde bir kâse mandalina, yatağın kenarında kitaplar belirdi. “Dışarıdan gelen misafirlerine bunları gösteriyormuş.” Long Chau bir kez daha gözünü kırptı ve kitaplar hafifçe kaydı. Mandalina dolu kâsenin yanına kalın, geniş mürekkep izleriyle bezeli kâğıtlar eklendi – desenler uzuvları, pençeleri ve uzay boşluğunda boylu boyunca açılan geniş kanatları andırıyordu. “Kız kardeşler cemiyetine de bunları.”

“Odasının sistemine izinsiz girdin, öyle mi?”

“Hayır,” dedi Long Chau. “Onu ilk geldiğimde yapmıştım. Şu anda tek yaptığım, o zamandan beri gördüklerimi sana göstermek.”

“Pekâlâ,” dedi Gölgenin Çocuğu. “Soruşturabilirim, ama kuşaktaki tüm gemizihinleri tanımadığımın farkındasın.” Çeliği Bileyip İğne Yapmak’a bir sorgu talebi yoladı, ona Hai Anh’ı sordu.

“Benim onunla tanıştırılmaya değil, bir giriş noktasına ihtiyacım var. Odadaki her şey yerli yerindeymiş gibi görünüyor – kitaplar, videolar, mandalinalar. Buradaki hiçbir şey yolculuğa çıkacağına işaret etmiyor.” Ayağa kalktı, üst raftaki kitabı aldı. “*Dut Deryası Mevsiminde Aşk*. Bu sıralar kuşakta yok satan efsanevi aşk romanlarından biri,” dedi umursamaz bir sesle.

“Okumuştum,” dedi Gölgenin Çocuğu sertçe. Diğer kitapların çoğunu da okumuştı – belli ki o ve Hai Anh, okuyacakları kitapları benzer şekillerde seçiyordu.

Long Chau lütfedip insafa geldi. “Dili güzel. Bunun arasında ayraç var.” Bir robot eline tırmandı, parmak ucuna yerleşti. “Ve gitmeden önce burada geçirdiği son birkaç günde muntazaman okumuş.”

Gölgenin Çocuğu’nun sensörleri bir süredir bir şeyden bahsetmeye çalışıyordu: Söyleyecekleri şey sonunda öncelik listesinin tepesine tırmanmayı başarmıştı. Kapı eşiğinde, arkasında. Döndü ve onlara eşlik edip oraya kadar getiren kızın –Tuyet?– dar kapı eşiğinde, ağzı beş karış açık, gözlerini Long Chau’ya dikmiş hâlde durduğunu gördü.

“Sen medyumsun,” dedi.

Long Chau’nun yüz ifadesi değişmedi. “Ben ruhlarla konuşmuyorum. Ölülerle de. Tabii ‘konuşmak’ sözcüğü’nün tanımlarından sayılı birkaçını kullanmıyorsak.”

Pek sosyal değilmiş. Gölgenin Çocuğu edeceği küfrü yuttu ve “Hai Anh... Arkadaşın mıydı?” dedi.

Tuyet dudağını ısıırıyor, ileri geri sallanıyordu. Genç ve cılızdı. Kız kardeşler cemiyetine katılmasına izin verilecek yaşa yeni girmiş gibi görünüyordu. “İçine kapanıktı. Hem de çok.”

“Bunca kitap ve oyun,” dedi Long Chau başını sallayarak. “Utangaçtı, değil mi? Kendine pek güvenmezdi.”

“Büyükanne Khue dedi ki–” Tuyet duraksadı ve söyleyeceği şeyi bariz bir şekilde değiştirdi. “Çoğumuz öyleyiz. Yalnız ve önemsiz olduğumuzu düşünüyoruz.” Bu cümlesi daha önce kendisine çekilmiş bir nutuk gibi tınlamıştı. “Cemiyet de bu yüzden var.”

Gölgenin Çocuğu’nun cemiyete mensup olmanın beraberinde ne tür sorumluluklar getirdiğine veya Long

Chau'nun kendisinin ne işe yarayacağını sanarak onu oraya götürdüğüne dair olsa olsa kabataslak bir fikri vardı. *Çeliği Bileyip İğne Yapmak*, huyu olduğu üzere, tüm genç gemileri toplayıp Hai Anh'ı soruşturuyor, onları sevir defterlerini kontrol etmeye yolluyordu. Göze çarpan bir şey yokmuş gibiydi: Görünüşe göre Hai Anh hiçbir gemide yolculuk etmemişti. Fakat derin uzaya daldığında kanlı canlıydı. Arada bir bağlantı olmalıydı.

“Büyükanne Khue ile pek anlaşılamazdı, değil mi?” dedi Long Chau.

Tuyet irkilmiş gibiydi ama hiçbir şey demedi.

“Cemiyetin görüşme kayıtlarına erişimi engellenmiş. Bu odanın bazı kısımlarınaysa epey kuvvetli şifreler konmuş.” Bir el hareketi yaptı ve sehpanın üzerinde, taşları bir oyunun ortasında karelere dağılmış hâlde bir satranç tahtası belirdi. “Herhangi başka bir konuda münakaşa etmiş de olabilirler ama bahsedilen kayıtlarda bunu gösteren hiçbir şey yok. Büyükanne Khue'nin artık kendisini gözlemesini istememesi daha olası.”

“Bizi gözetlemiyor!” Tuyet'in yüzü kızarmıştı. “Hâlimizi anlamıyorsun. İç Habitat aileleri bizi ayrı düşürmeye can atıyor. Bunun bedeli sırlarımızdan birkaçını...” Başını iki yana salladı.

Gölgenin Çocuğu edeceği bir küfrü yuttu. Long Chau'nun tanıkları tahrik edip konuşurma yöntemi buyusa... “Başını beladan kız kardeşler cemiyeti kurtarmış.”

Tuyet konuşmadı. Yüzünde okunmaz bir ifadeyle satranç tahtasına bakıyordu. Bir robot bileğinin üzerine konmuş, odaya salınmak için sabırsızlanıyormuşçasına, zangır zangır titriyordu.

“Daha önce de onun gibilerle karşılaştım,” dedi Long Chau. “İşi gücü yönetmek. Buna mecbur çünkü ihtilaf zayıflıktır ve cemiyet zayıf olmayı göze alamaz.”

Tuyet artık titriyordu. “Sen böyle deyince kulağa çok... kirli geldi.”

“Kimseyi ahlaki açıdan yargılamıyorum.” Long Chau satranç taşlarından birini alıp baktı. “İyi bir oyunmuş ama rakibi ondan fersah fersah güçsüzmüş. Buraya sık gelir miydin?”

“Felaket” sözcüğü bu sorgunun gidişatını tarif etmek için zayıf kalırdı. *Gölgenin Çocuğu* incelikten ümidi ke-sip saldırıya geçti. “Daha önce Büyükanne Khue gibilerle rastlaştığını söyledin. İsyan sırasında mı?”

Long Chau bir nebze şaşırmış gibiydi. “Sormaya çalış-tığın şey buysa, askerlik yapmadım.”

Gölgenin Çocuğu yapmıştı fakat elbette gemizihinlere askere teslim olma konusunda seçenek sunulmuyordu. “Soruma cevap verir misin?”

Long Chau kaşını kaldırdı. “Zamanında ona çok ben-zeyen biriyle çalışmıştım.” Tekrar Tuyet’e döndü. Bu sefer sesi daha nazikti. “Bir kafesten kaçıp bir başkasına mı girdin?”

“Hiçbir şey anlamıyorsun,” dedi Tuyet. “O beni *umur-suyor*. Ailem umursamıyordu.” Aksanı koyuydu: Dış ha-bitatlarda yaşamıştı ve belli ki teftişlere tabi olan veya dünyanın gelişimine tanık olan sosyal sınıftan değildi.

Uzun, huzursuz bir sessizlik. Long Chau sonunda ge-rindi. “Özür dilerim. İncindiğini görmek istemem.”

“İncindiğimi nereden çıkardın?”

Gölgenin Çocuğu başlıkları tasnif ediyordu – *Çeliği*

Bileyip Iğne Yapmak'ın gönderdiği raporu okurken önce düşük öncelikli, Long Chau'nun yaşlarında, İç Habitat ailelerinden biri için çalışan şahıslara dair bir sorgu başlığını gördü. Sonra yüksek öncelikli başka bir başlık.

Long Chau'nun sehpa doğru döndüğü esnada geçen bir kalp atışlık süre içerisinde *Gölgenin Çocuğu* yaşlı gemizihnin raporunu okuyup sindirmişti. Sesli söylemeyi aklından geçirdi ama konuşsa Long Chau'dan daha iyi bir yanı kalmazdı. Bunun yerine raporu Long Chau'ya iletip onun takdirine bıraktı. Bu şekilde hiç değilse bir süre çenesini kapatmış olacaktı.

Bu esnada Tuyet'i oyalaması gerekiyordu. Genç bir kızdı, bir gemizihnin ömrüyle kıyaslandığında bebek sayılırdı. Gözlerini kaçırıyor, yabancıların alanını işgal etmesi hoşuna gitmiyordu. Aksi tavrının ardında derin bir huzursuzluk saklıydı. Suçluluk? Mesele tam olarak bu da değildi – *Gölgenin Çocuğu* isyan yıllarında haddinden fazla suçluluk duyan insan, birini öldürmüş veya ölmesine neden olmuş haddinden çok asker görmüştü.

Tahmin yürütmenin tam sırasıydı. “Onun nasıl öldüğünü biliyorsun, değil mi? Veya bildiğini sanıyorsun.”

Cevap gelmedi.

“*Dört Beyefendinin Hicranı*,” dedi *Gölgenin Çocuğu*. “Cemiyetinizin üyelerinden birinin gemizihin olduğunu bilmiyordum.”

“Sicili kabarıkmış,” dedi Long Chau trans hâlinde çıkarken. “Şu gemizihnin...”

“Okudun mu?” dedi *Gölgenin Çocuğu*. Rapor, hiçbir insanların okumasına pek elverişli olmayan sayfalar dolusu veri içeriyordu. “Epey–”

“Uzun ve anlaşılması zordu. Farkındayım. Hızlıyım-
dır.” Sımsıkı dudaklarla gülümsedi; artık hareketleri
hızlıydı, o yorgun argın hâlimden eser kalmamış, avının
peşindeki bir kaplana dönmüştü. “Ona sormak istediğin
başka bir şey var mı?”

“Ben—”

Long Chau yerinden fırladı. “Gidelim.”

“Anlamıyorum—” Diğer araması, İç Habitat ailelerine dair
olanı işe yaramayacak denli çok sonuç getiriyordu. Long
Chau’nun doğum tarihini bilse bile faydası olmazdı. Tüh.

“Daha önce de söylemiştim: Ben tahmin yürütmem,”
dedi Long Chau. “Ama örüntüleri okuyabilirim ve bura-
da gördüklerim hiç hoşuma gitmedi.”

“Gemizihinlere danışmamı söyleyen sendin!”

“Evet.” Long Chau yine, beş yaşında bir çocuğa bir
şeyi izah etmek durmak zorunda kalmışçasına, bir neb-
ze sinirlenmiş gibiydi. “Bana biraz olsun güvensen? Ne
yaptığımı biliyorum ama açıklama lüksüm yok.” Tek-
rar Tuyet’e döndü. Sonra Gölgenin Çocuğu’nu şaşırtarak
Tuyet’in yanında durdu ve elini hafifçe omzuna koydu.
“Şu gemizihin konusunda dikkatli ol, tamam mı?”

Kız Long Chau’ya deliymiş gibi baktı. “O katil değil.”
Kendini kastı ve arkasında başka bir şeyin ışıltısı belirdi
– pullar, yele ve hortum. Güvenliği ve konforu için belli
düzeylerde tutulan sıcaklık ve basınç değerlerini temsil
eden aşamalı renk değişimlerini gösteren incecik çizgiler:
Kendi gölge teni, yaşam sigortası.

“Ben öyle demedim,” dedi Long Chau başını iki yana
sallayarak. Konuşmanın devamı pek önemli değilmişçe-
sine arkasını dönüp gitti.

Gölgenin Çocuğu dönüp o küçük odaya, Hai Anh'ın hayatının yadigârlarına bir kez daha göz attı. Tuyet'in gölge teni gözden kaybolmuş, tekrar giysilerine dönüşmüştü fakat varlığı hâlen yüzünün bazı satırlarını karartarak hayal meyal belli oluyordu. Long Chau neyin peşindeydi? “Geldim,” dedi Gölgenin Çocuğu sonunda, yaptığığın doğru olup olmadığını bilmesine de.

Tuzsuz Refah Yurdu'nun kapısının önünde, Gölgenin Çocuğu Long Chau'ya yetiştı. “Açıklamaya tenezzül etmeyecek misin?”

Long Chau tersleyerek elini salladı. “Bir çayhane bulalım. Herhalde derin uzayın dışında harman hazırlamıyorsundur, değil mi?”

“Zaten haddinden çok ilaç almışsın,” dedi Gölgenin Çocuğu. Long Chau onu bu kadar çabuk sinirlendirmeyi nasıl beceriyordu?

“O kadar da çok değil,” dedi Long Chau. “Sorunlarımızdan biri de bu zaten.”

Akşamüstü saatlerinde çayhane bomboştı, insanlar atıştırmalıkları ve çayı bir kenara bırakıp akşam yemeğı için lokantaların yolunu tutmuştu. Long Chau sandalyesinde arkasına yaslandı, robotları ellerinin üzerine yapışmıştı – Gölgenin Çocuğu dönüp bakmaya tenezzül bile etmeden Long Chau'nun eline usulca batan iğneleri görebiliyordu. Yemekler masaya geldiğinde Long Chau'ya yine bezginlik çökmüştu. Robotlar ortadan kaybolmadı. Yüzeyleri çayhanenin değişen ışığıyla parıldayarak ellerinin üzerinde kaldılar.

Özel kabine oturmuşlardı. Habitat'ın Zihni kabinin

arayüzünü değiştirmiş, seslerin çoğunu boğacak duvarlar yaratmıştı. *Gölgenin Çocuğu*’na müzik seçenekleri sunuldu ama hiçbirini istemedi: dikkatini dağıtacak hiçbir şeye mahal vermek istemiyordu.

“*Dört Beyefendinin Hicranı*,” dedi Long Chau. “Bahtiyar Kefaret Kilisesi’ni hiç duymuş muydun?”

“Hayır,” dedi *Gölgenin Çocuğu*. Duyduğu sözcükler dış habitat jargonundandı. “Dış habitat kilisesi mi?”

“Dış habitattan esinlenilmiş. Tüm bunları ayarlayan her kimse, onların dinine inandığına dair şüphelerim var.” Long Chau tereddüt etti. “İbadetlerinin bir parçası olarak müritlerini derin uzaya yolluyorlardı. Bu uysal kalmalarını sağlıyordu.”

Bir başına kalıp gerçekdışı uzay tarafından ezilmek – orada geçerli hiçbir kural olmadığını, yaptıkları veya düşündükleri hiçbir şeyin bir önemi olmadığını, zamanın bir sanrıdan ibaret, ölümün veya delirmeninse kaçınılmaz olduğunu bilmek... Bu onun için kötü, insanlar için gani gani daha beterdı. *Gölgenin Çocuğu* ürperdi. Çayından bir yudum aldı – çay çayhanenin şebekesi tarafından ısıtılıp önüne konmuş bir algısal hatıradan ibaret olsa dahi, tadı damağını temizlemişti. “Şu gemizihin.”

“Evet. Ve gerçekdışı uzay tulumları. Bir gemizihin, her ne kadar aldatıcı bir emniyet sunuyor olursa olsun, derin uzaya dayanabilir. Bu konforu ortadan kaldırırsan, karşında korkudan aklını kaçıran, önünde diz çöküp yalvaran insanlar bulursun.”

Bunu araştırabilirdi; şebekeden işin aslını anlatmasını talep edebilirdi. Ama resimlere, videolara, vaka kayıtları-

na bakması gerekirdi. “Geçmiş zaman kipini kullandın. Bir şeylerin ters gittiğini farz ediyorum,” dedi ağır ağır. Keşke hazırladığı harmanlar kendine de etki etseydi, derin uzayın dışında da tesirleri olsaydı...

Long Chau ona bir süre baktı. Tekrar konuşmaya başladığında sözcükler ağzından ölçülü ve tane tane çıktı. İhtiyatlıydı. “On yaşında bir kızı bir süre derin uzayda bırakmışlar. Ceza olarak.”

“Onlar–” Söyleyecek söz bulamamıştı. Kendisi hiç değilse gemizihindi. Orada karşısına çıkacak her şeye dayanabilirdi – bu doğru olmasa dahi, sırf derinlere dalmanın düşüncesi bile üşümesine, sıkışmış hissetmesine yetse dahi. “Şu kız–”

“Sağ çıkmış,” dedi Long Chau. “Ama bu bir lütuf sayılmaz. Sen benden daha iyi biliyorsun; derin uzay beyninin kimyasını başkalaştırmış.” Sanki... kızgındı. Cese-di gördüğünde sergilediği tavrın aksine – Tuyet’e karşı sergilediğine daha yakın bir tavırla. Mesele yaşı mıydı? “Uzun zaman önceydi. İsyandan kısa süre sonra.” Başını iki yana salladı. “O sıralar müşavirlik yapmıyordum. Ama epey ses getirmişti.”

“Ben... haberleri takip etmiyordum,” dedi *Gölgenin Çocuğu*. Tersaneye çekilmiş, tadil ve tedavi edilmekle meşguldü; bir doktor ve eczacı ordusu etrafına üşüşmüş, ardı ardına işe yaramaz ilaç reçeteleri yazıyorlardı. Bunun gibi bir haber, o sıralar haberdar olmasına müsaade edilmeyen şeyler listesinin başına otururdu. “Şu gemizihin–”

“*Dört Beyefendinin Hicranı* mı? Evet,” dedi Long Chau. “Pek tabii, ismi değişti. O kadar da aptal değil. Geçimini habitatlar arasında yolcu taşıyarak kazanıyor.”

“Peki, insanları öldürdüğünü mü düşünüyorsun? Tuiyet’e öyle demedin.”

“Öyle düşünmüyorum,” dedi Long Chau. “Kızın başına gelenler kazaydı ve alakalı herkes sorguya çekildi. Sonra bazıları hapse atıldı, bazıları sürgüne yollandı, bazılarıysa idam edildi. Dengesiz bir gemizihnin yolcu taşımaya devam etmesine izin verilemezdi. Veya var olmasına...” Dalgın dalgın, yarı saydam bir karidesli mantıyı yemek çubuklarıyla didikledi. Ellerindeki robotlar kıpırdandı ama iğneleri teninden çıkmadı. İlaçla tıka basa dolmuş olmalıydı. Fakat bunun onu daha çekilir kıldığı yoktu.

Gölgenin Çocuğu ise yemek yiyormuş gibi yapmaya tenezzül bile edemiyordu.

“Demek hapse atılmadı.”

“Hayır,” dedi Long Chau. “Üstüne üstlük, onu on yıl sonra burada, benzer bir kurumla çalışırken bulduk.”

“Ortak bir yanları yok—”

“Anla işte. Çaresizce aydınlanmaya ve güvende olmaya çalışan mazlum insanlardan oluşan bir cemiyet.”

“Onlara fenalık ediyorsun,” dedi Gölgenin Çocuğu usulca. Böylesi bir söylevi İç Habitat ailelerinden birinin ağzından birebir duymuştu. Hatta... İç Habitat ailelerine dair araştırma dosyasını arşivinden bulup Long Chau’nun kullandığı cümleyi de ekleyerek tekrar açtı.

Bulmuştu.

Altın Sazan Tran Ailesi’nin başının aynı cümleyi birebir aynı sözcüklerle ve benzer bir aksanla sarf etme huyu vardı. Gölgenin Çocuğu arama kıstaslarını daralttı: O ailenin ve onların soyundan gelenlerin, aşağı yukarı Long

Chau ile yaşıt birini işe alıp almadığını sordu ve sonuçları milislerin tutukladığı şahıslarla karşılaştırdı.

“Mm.” Long Chau mantısını bitirdi ve kâsesine biraz daha pirinç çorbası koydu. “Onlar da aynını yapıyor. *Dört Beyefendinin Hicranı*, derin uzaya girmek için sık sık talepte bulunuyor. Seyir tutanaklarından birkaçına baktım: Her seferinde yolcuları Büyükanne Khue, yurttan birkaç kişi ve korkmuş birisi oluyormuş.”

“Pek tabii, tahmin yürütüyoruz,” dedi *Gölgenin Çocuğu*, niyet ettiğinden daha az iğneleyici bir tavırla. Yürüt-tüğü arama işlemi dikkatini dağıtmıştı; yüksek öncelikli bir başlıktaki ilerlemeyi takip ediyordu. Henüz sonuç yoktu. Ama bitmesine çok vardı: Bir zamanlar o aileyle iş yapmış insanların listesi çarşaf çarşaf uzuyordu.

“Hayır. Delilleri analiz edip varsayımları karşılaştırıyoruz. Buna istediğin kadar tahmin yürütme de. Haklı olma olasılığım o kadar yüksek ki, bunu öne sürmek konusunda kendimden eminim.”

“Öte yandan bu Hai Anh’ın neden gerçekdışı uzay tulumu olmadan derinlere daldığını açıklamıyor.”

Ama gerisi tutarlıydı. Hem Büyükanne Khue’nin, hem de Tuyet’in o denli suçluluk duymasının gerekçesi bu olabilirdi. “Ters gitmiş bir disiplin cezası mı dersin?”

“İşte *bu*,” dedi Long Chau, “tahmin yürütmek olur. Bilmiyorum. Hai Anh’ın gemiye bindiği akşama dair tutanak yok. Birisi silmiş ama geriye gidip o gemizihnin derin uzaya yaptığı tüm seferlerin tutanaklarını silecek kadar titiz değillermiş.” Kollarını silkeledi. Robotlar ellerinden ayrılıp tuniğinin kollarından içeri tırmandı.

“Mesele basit bir arızadan da ibaret olabilir,” dedi *Göl-*

genin Çocuğu. “Tutanaklara ben de baktım. Dört Beyefendinin Hicranı kötü durumdaymış. Kız kardeşler cemiyetinin onun bakım masraflarını karşılayacak parası yok. Onunla derin uzaya dalmaya cüret etmeleri, hayret edilecek şey.”

“Saf ayağına yatıyorsun,” dedi Long Chau. “Bir gemizihnin en son bozulacak kısımları, kritik işlevleri ve güvenlik sistemleridir. Hâlâ hareket edebiliyor ve derin uzaya dalabiliyorsa, basit bir sistem arızasından ötürü bir insanın ölümüne sebep olacak hâli yok.”

Saf ayağına yatmak mı? Diğer tüm yorumları kadar gelişigüzel sarf ediverdiği bu cümle, basit ama inciticiydi. “Saf ayağına yatmıyorum,” dedi Gölgenin Çocuğu usulca. Arama işlemi dikkatini dağıtıyordu. “Hai Anh güçlü bir akıntıya kapılmış olmalı. Sadece birkaç dakika içinde gemizihnin görüş alanından kayıp gitmesi işten bile değil.” Long Chau elini kaldırmıştı, daha hızlı konuşarak üsteledi. “Böyle bir durumda yeni model gemiler ona yetişebilir. Ama Dört Beyefendinin Hicranı eski. Refleksleri yavaş kalmıştır.”

“Rıhtıma gidiyorum,” dedi Long Chau. “O gemi düzenli olarak yolcu taşıyor, bu durumda öyle veya böyle ortalıkta olmalı. Ona göz atmak istiyorum.”

“Mm.” Arama sona ermek üzereydi, tek bir sonuç çıkmıştı. Bu sonuçla ilintili dosyaları açtı, onları tararken gözü daldı.

Long Chau, “Düzenli sefere çıkıyorsa, derin uzaya yapacağı bir sonraki yolculuğuna az kalmış demektir.”

Gölgenin Çocuğu dosyayı incelediği için dikkati dağılarak dinliyordu. Niyeti dosyanın içeriğini sessiz sakın tarayıp iyice ölçüp tarttıktan sonra Long Chau’yla yüzleşmekti ama gördükleri—

“Kim Oanh,” dedi Gölgenin Çocuğu.

Long Chau masadan kalkmak üzereydi. Geri oturdu. Bezginliği geçmiş, ardında sadece bir bıçak gibi keskin, hızlı ve yaralayıcı bir tavır kalmıştı. “Ne dedin?”

“Tran Thi Kim Oanh,” dedi Gölgenin Çocuğu ağır ağır, üstüne basa basa. “Onun öğretmeniydin, değil mi?” Long Chau kılık değiştirmişti. Pek derinlemesine değiştirmiş veya bu işi büyük bir özenle yapmış sayılmazdı ama buna gerek de yoktu; Saçılmış Inciler Kuşağı’nda çıkan isyan her şeyi altüst etmişti – ve pek tabii, isyan çıkmamış olsa bile, yedi sene bir insanı epey değiştirmeye yeterdi.

“Seni ilgilendirmez.”

“Doğrusu,” dedi Gölgenin Çocuğu ağır ağır, “seni Tu-yet gibi kızların yanına salmadan önce, neler olduğunu bilmek istiyorum.”

Long Chau dik dik baktı, hiçbir şey söylemedi.

Aile yaşantısının getirdiği kısıtlamalara sinir olan, sır-ra kadem basmış, köle olarak veya genç ve itaatkâr bir cariyeye arayan bir, alıcıya satıldığı farz edilip geçilen, on altısında bir kız. Akralardan uşaklara, hanedeki herkes mahkemeye çıkarılıp sorguya çekilmiş, kayda değer bir sonuca ulaşılammıştı; kız yedi senedir bulunamıyordu ve herkes bunun aslında ne anlama geldiğini bilirdi.

Long Chau’nun elleri titriyordu. Robotlar tekrar ortaya çıktı. Bileklerinin etrafına üşüştüler ama hiçbir şey zerk etmediler. Sonunda konuştu ve “Mahkeme beni sorguya çekti. Uzun uzun. Hâlâ buradayım. Hapse atılmadım, sürgüne gönderilmedim veya idam edilmedim,” demekle yetindi.

“Dört Beyefendinin Hicranı gibi mi?” dedi Gölgenin Çocuğu.

“Pes.”

“Anlatır mısın?”

“Niye anlatacakmışım?”

“Çünkü beni peşine taktın. Hiç değilse gerçekleri anlatmak boynunun borcu.” Çünkü Gölgenin Çocuğu’nu bir nar gibi yarıp açmış, eski yaralarını sil baştan açılınca ve kan revan içinde kalıncaya dek deşelemişti – onu buldukları şu kadavra gibi incelemiş, sorun ilgi odağı olmaktan çıktığında arkasını dönüp gitmişti.

“Öyle mi?” Long Chau onu bir süre izledi. Gölgenin Çocuğu kımıldamadı – oyuklarla bezeli gövdesine, motorlarının kapkara silüetine; ön tarafındaki, Anne’nin ve rahmetli kız kardeşinin büyük bir dikkatle işlediği Gök Mavisi Ejder Bahçeleri çizimine ait resimleri bir bir taradı.

Sonunda Long Chau masadan kalktı. Ellерinin titremesi durmuştu, hareketleri yine ağır aksak ve temkinliydi. İçine hapsolmuş enerjiden eser kalmamış, düpedüz öfkelenmişti. “Yanlışın var. Seninle konuşmak zorunda değilim. Daha önce de söyledim; tahmin değil, çıkarım.”

“Ben sen değilim!”

“Belli ki değilsin. Şimdi, müsaadenle–”

“Öylece çekip gidecek misin?”

Long Chau arkasını dönmeye tenezzül bile etmedi.

“Onlara söylerim,” dedi Gölgenin Çocuğu. “Ailene.” Sonra durdu; Long Chau’ya güvenmiyorlarsa, ona niye güveneceklerdi?

“Keyfin bilir,” dedi Long Chau. Sonra dönüp bakmadan çekip gitti.

Ofisine döndüğünde ışıklar hâlâ açıktı ve son müşteriyle yaparken yarıda kesilen mülakatın kalıntıları hâlâ ortalıktaydı. Yere saçılmış robotlar o içeri girdiğinde toparlandılar, faaliyet haritası kontrol etmesi için otomatik olarak açıldı.

Hiç içinden gelmiyordu.

On altısında bir kız.

Long Chau’nun umursamaz ve aksi olduğunu düşünmüştü ama *bu* bambaşkaydı.

Kontrol, demişti *Çeliği Bileyip İğne Yapmak*; senin hep yoksun olduğun bir değerdi.

O esnada o kadar az kontrol sahibiydi ki hâline gülebilirdi. Veya ağlayabilirdi. Veya ikisi birden.

Sonunda aklına gelen tek şeyi yaptı fakat bu ne keyifli ne de huzur verici bir şeydi: Bao’yu aradı.

Bao neredeyse ânında açtı. Ofisinde, yıpranmış, sayfaları kırıışmış kitapların yayınevlerine göre dikkatle dizildiği pırıl pırıl kitaplıkların ortasındaydı. “Gemi?” dedi şaşkın fakat ihtiyatlı bir tavırla.

Gölgenin Çocuğu temkinli bir sesle “Mesele kira değil,” dedi. Bir açıdan öyleydi – çünkü Long Chau artık ona para vermeyecekti; sayısı acınacak derecede az olan müşterileriyle ilgileneceğine, onca vakti itimat edemeyeceği bir soruşturmaya harcamıştı. Ama bunu Bao’ya söyleyemezdi. Hiç sırası değildi.

“Ya?”

“Bir şey danışacaktım,” dedi Gölgenin Çocuğu. “Bir lç

Habitat ailesi konusunda.” Bao’nun huzursuzlandığını gördü ve “Batı Köşkü Le Ailesi değil,” dedi.

Bao’nun içi bir nebze rahatladı. Bu durumda sadakat çatışması yaşanmayacaktı. Masasının üzerindeki kitap fizikseldi; yıllar içinde sararmış, yaşlı bir adamın teni gibi lekeli ve kahverengiydi. Lao Quy’un ilk dönem eserlerinden, *Yeşim ile Ceylan*’ın ucuz baskılarından biriymiş gibi görünüyordu; manevi değeri hariç pek kıymetli bir kitap sayılmazdı. “Neden olmasın? Buyur.”

“Tran Thi Kim Oanh,” dedi *Gölgenin Çocuğu*.

“Altın Sazan Tran Ailesi.” Bao onu dikkatle izledi. Robotları bir söğüt ağacının rüzgârda salınan dalları gibi kıpırdadı. “Onlar geçmişte kaldı. Onlarla ne alakan var?”

“Araştırırken karşıma çıktı,” dedi *Gölgenin Çocuğu*.

Bao kaşını kaldırdı. “Sahi mi?”

Bao – Bao ona bir şey söylemeliydi yoksa hiçbir şey bulacağı yoktu. “Öğretmen. Sanırım–” Çok ama çok uzaklarda, kalp-odasında, ağzına safra tadı geldi. “Sanırım müşterilerimden biri.”

Bao’nun ahlaki değerleriyle alay edeceğini sanmıştı ama kadının yüzü buz kesti; yüzünde halihazırda pek bir ifade olmadığından, bunun epey huzursuz edici bir etkisi olmuştu. “Kepazelikti,” dedi sonunda. “O olayın ardından kalburüstü camiada yer yerinden oynamıştı. Kim Oanh on altı yaşındaydı, onu el üstünde tutarlardı. Bu işler nasıldır, bilirsin. Hayatını yaşamak istedi; ailesiyse onu korumak, ona fevkalade bir istikbal sunmak istiyordu.”

“Peki ya öğretmeni?”

“Öğretmeni küstah biriydi.”

Hayret. “Aileyle sorun mu yaşadı?”

“Evet, bazı konularda haddini aştı. Onlardan kaç yaş küçük bir emir kulu değilmişçesine, burnunun dikine gidip aile büyüklerini paylıyordu.”

Huylu huyundan vazgeçmezmiş – Long Chau yedi sene önce de pek farklı değilmiş. “Onu yanlarında barındırmalarına şaşırdım.”

“Ailenin büyükannesi onu severdi. Adabımuaşeret konusunda habire tartışırlardı, bu da işleri yavaşlatırdı. Aile onu kovamadan evvel–”

“Kim Oanh kayboldu.”

“Evet. Büyükannenin doğum günüydü ve herkes ona saygılarını sunmaya gitmişti. Kim Oanh hastaydı ve hastalığı bulaşıcı görüldüğünden, onlara şebeke üzerinden bağlanacak, öğretmeni ona göz kulak olacaktı. Bağlanmayınca panik hâlinde eve döndüler. Gitmişti, öğretmeni ise hiçbir şey görmediğini iddia etti.”

Bariz bir şüpheli. “Milislerin onu aradığını farz ediyorum.”

“Aramaktan da fazlasını yaptılar,” dedi Bao. “Kesin bir sonuca varamadılar ama–” Duraksadı.

“Devam et,” dedi *Gölgenin Çocuğu*. Daha beter ne söyleyebilirdi ki?

“Soruşturmanın kapanmasından birkaç ay sonra, senin öğretmenin eline yüklü miktarda para geçti. Parayı insan kaçakçılarından aldığı ortaya çıktı.”

“Köle tacirleri.” Sesini ifadesiz, hissiz tutmaya çalıştı. Mecburdu yoksa patlayacaktı.

“Bilmiyorum,” dedi Bao. “Mahkeme, meselenin Kim Oanh’la bağlantılı olduğuna dair kesin bir delil bulamadı.”

“Aile üstelemiş olmalı,” dedi *Gölgenin Çocuğu*. Onca para ve nüfuzla, çoğu kuralı esnetmeye, hatta çiğnemeye kadir olmalılardı.

“Üstelediler,” dedi Bao. “Sulh hâkimi kurallardan asla ödün vermez; kendisine o denli görgüsüzce emrivaki yapılmasını hiç hoş karşılamadı. Mesele orada kapandı.”

Yedi sene önce. Kuşağı paramparça eden isyandan bir sene önce... Bu süre zarfında, kendi bildiğini okuyan, şüpheli bir öğretmenin sıvışıp kendini alaylı bir dedektif olarak baştan yaratması, kendini oyalamak için davalara bakması, kanlı parayla geçinmesi işten bile değildi.

Hatta—

O para hâlâ Long Chau’da olmalıydı. Büyük ihtimalle *Gölgenin Çocuğu*’nun parasını da oradan ödemişti.

Gölgenin Çocuğu’nun midesi bulandı.

“Ağzını bıçak açmıyor,” dedi Bao. “Sana para ödedi, değil mi? Geçen gün görmem için erişim izni verdiğin şu yüklü meblağ havalesi—”

Çok kurnazdı; pek tabii, Bao bugünlere aptallık ederek gelmemişti.

“Meseleyi çözeceğim,” dedi *Gölgenin Çocuğu* ağır ağır, ihtiyatlı bir tavırla. Çekirdeğinin uzanıp kalp-odasındaki konektörlere dayandığını, onların o huzur verici serinliğini belli belirsiz hissetti.

İade edecekti. Geçimini kazanmanın başka bir yolunu bulacaktı – başka müşteriler, hatta belki derin uzayın kıyısında nakliye işleri. Bir yolunu bulacaktı. Ne olursa olsun.

“Anlıyorum,” dedi Bao. Sonra başını sallayarak, “Ahlakı çok kafana takıyorsun,” dedi.

“Sen takmıyor musun?” dedi *Gölgenin Çocuğu*.

“Mahkeme onu masum buldu.”

“Masum değil. Sadece suçsuz. İkisi aynı şey değil.” Sözcükler âdeta katrana dönmüş, kalp-odasında tir tir titreyen fiziksel bedeninden ağır ağır, durmaksızın sızıyordu.

“Yargılıyor değilim,” dedi Bao.

“Bu ofisi bana, bir gemizihne kiraya verdin.”

“Aynen öyle. Parasını ödeyebiliyordun. Karşıma çıkabilecek riski göze almıştım. Senin ne olduğuna, ne olmadığına dair bir yargıya varmadım.”

“Ben—”

“Bir şey ifade eder mi, bilmem ama bana kalırsa şu hâlinle sözünü bile etmeye değmeyecek bir şüphe üzerine müşteri seçmeyi göze alamazsın.” Bao kalktı ve raftan bir kitap aldı – elektronik bir kitap. Bir Lao Quy kitabıydı, akıcı harflerle yazılmış başlığının, yıldızlarla ve gemilerle bezeli bir arka planın üzerinde göz alıcı renklerle resmedilmiş karakterlerin olduğu kapağını *Gölgenin Çocuğu*’na uzattı. “Biraz kafa dağıtmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyor. Buyur. Herhalde on bin defa hatmetmişsindir; ama tekrar okumaya değer.”

Bağlantıyı kestikten sonra, *Gölgenin Çocuğu* ofisinde kalakaldı, gözlerini kitap raflarına dikti.

Onu masum buldular.

Hayır. Olsa olsa, onu suçlu bulmaya yetecek kadar delil olmadığını düşünmüş olmalılardı. Farklı kıstaslar uygulanmıştı – karşı kefedeyse idamla sonuçlanabilecek bir itham vardı.

Sözünü bile etmeye değmeyecek bir şüphe, demişti Bao.

Peki ya bu şüphesinde haklı çıksaydı? Deliller göz ardı edilemeyecek denli ikna ediciydi; Long Chau ise olanlar konusunda açıklama da, makul bir gerekçe de sunmaktan inatla kaçınmıştı.

Hiçbir savunması yokmuşçasına.

Gölgenin Çocuğu dönüp harmanlarıyla uğraşmaya yeltendi –robot terbiyecisinin faaliyet haritasını çıkarmalı, dikkatle onu nispeten daha kendinden emin, daha az korkak kılacak bir harman hazırlamalıydı– fakat her şey kayıp gidiyordu ve bir türlü hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Çeliği Bileyip İğne Yapmak ona bir sinyal, ardından bir sinyal daha gönderdi. Birkaç gemizihinle bir tür kutlama yapılacaktı: Amir Truc adında, sürgün edilmiş, üçüncü rütbeden bir âlimin de katılacağı, yörünge kaymak tabakasından birçok simanın huzurunda gemileri kendi şiirlerini okuyarak ağırlayacağı resmi bir davet. *Çeliği Bileyip İğne Yapmak* davete hem keyfine bakmak hem de genç gemileri memurların veya ailelerin yanında işe sokma ümidiyle takdim etmek için katılacaktı. Pek tabii, Gölgenin Çocuğu'nun da gelmesini istiyordu. Dışarı çıkmak ona iyi gelirdi.

Gölgenin Çocuğu ise dışarı çıkmak istemiyordu. *Çeliği Bileyip İğne Yapmak*'ın onu peşinden sürüklemesini ise hiç çekemezdi. Cevabı kısa ve öz, bariz bir şekilde yaşlı geminin üstelemeyeceği denli aksi oldu.

Bedenine geri tırmandı – kalp-odasında kıvrılıp uzan-

dı, sensörlerini geri çekip robotlarını serbest bıraktı. Engin, soğuk ve değişmeden duran uzay etrafında boy-lu boyunca uzanıyor, rüzgâr gövdesine doğru bir ninni gibi fısıldıyordu – yıldızların göz alıcı ışığı huzur dolu, tanıdık bir manzaraydı. Günün işlek bir saatiydi: Çoğu sıradan gemi insanlardan kasalara kadar varan türlü tür-lü yükü habitattan habitata taşıyor, arka plandaki telsiz konuşmaları ona yatıştırıcı geliyordu.

Kaplumbağa ve Kılıç videolarından birini izlemek için yerine kuruldu: İmparatoriçeden cariyelere, tanıdık ka-rakterler gerçeklerden kopuk, huzur verici entrikalarla uğraşıyorlardı – prensin gerçek annesinin kim olduğuna, gözden düşmüş generalin bir gün intikamını alıp alama-yacağına dair sorular...

Telsiz sisteminde bir ışık yanıp sönüyordu. Long Chau olmalıydı. Long Chau'dan haber almak istemiyor-du. *Gölgenin Çocuğu*'ndan küstahça ona yine ya yardım ya da eşlik etmesini isteyecek, sırf işine geldiğinde, sada-ka verirmiş gibi açıklama yapacaktı.

Ama mesaj ondan gelmemiştir.

Gönderen, mahkemede çalışan vefat kayıt müdü-rü Tran Thi Cam'dı – mesaj hem kendisine hem Long Chau'ya, anonimmiş gibi göstermek için birkaç katmanlı perdeleme programından geçirilerek gönderilmişti. Ace-milik etmişti; *Gölgenin Çocuğu*'nun göndericinin kimli-gine erişmesi birkaç denemeden fazla sürmemiştir.

Gelen dosya, buldukları cesede ait otopsi tutanağıydı. Long Chau veya Tran Thi Cam hangi akla hizmet bunun kendisini ilgilendireceğini düşünmüştü? Tam dosyayı kapamak üzereydi ki bir satır gözüne ilişti.

“Tahlillere göre derin uzayın tesiri çürüme sürecini durdurmuş, aşağıda belirtilen maddelerden eser miktarda bulunmasına olanak tanımıştır.”

Ardından bileşenlerin sıralandığı detaylı bir liste eklenmişti: ezilmiş düşotu, ginseng, kanatlı sai tohumları ve bir yığın başka, tanıdık madde.

Bu bir harmandı. Bunda endişeye mahal verecek bir şey yoktu –harmanlar yaygınca kullanılırdı– fakat Hai Anh’a dair bildikleri gerçeklerin ışığında, bileşenlerin listesi tuhaftı.

Telsizinin ışığı bir kez daha yanıp söndü. Bu sefer arayan Long Chau’ydu. Ona ilgilenmediğine dair bir mesaj yolladı ve pek tabii, Long Chau tekrar tekrar aradı. Long Chau’nun aramalarının öncelik seviyesini düşürüp tekrar işine odaklanmaya çalıştı.

Fayda etmedi. Bir santigün sonra, tutanağın sadece bir satırını okumuş olmasına rağmen, Long Chau’nun aramalarıyla habire yanıp sönen ışıktan başka bir şey düşünemiyordu.

Açtı.

“İlgilenmiyorum,” dedi. Sonra aramanın geldiği konumu gördü.

Long Chau’nun sesi sakindi. “İlgilenmelisin.”

“Derin uzayda mısın?”

“Donmuş bir gemideyim,” dedi bir nebze neşeyle. Sesinde bir tuhafılık vardı ama *Gölgenin Çocuğu* sebebinden emin olamadı. “Haklıymışsın. *Dört Beyefendinin Hicranı*’nın bakımını epey baştan savma yapmışlar.”

“Kaçak binmişsin – kimse gemizihinlere kaçak binmez!”

“Koridorlarının dört bir yanında kör noktalar olan eski bir gemi. Gayet kolay oldu.”

“Sen–” Derken mesleki sağduyusu baskın geldi. “Bana derin uzayda doğru düzgün düşünemediğini söylemiştin.”

“Bir harman çaldım,” dedi Long Chau. “Erzak deposundan. Görünüşe göre kız kardeşler cemiyeti, yeni üyelerinin derin uzayda akıllarına mukayyet olabilmeleri için hazırda tutuyormuş. Haklarını yemeyeyim; kimsenin akli dengesini geri dönülmez bir boyutta bozmaya niyetleri yok.” Sesi bunu yaşayarak ikrar etmiş gibi geliyordu.

Ne çok mesele, ne çok sorun. *Gölgenin Çocuğu*’nun işlemcilerinin her bir seviyesinde alarmlar ötüyordu. Ve hâlâ Long Chau’ya güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. “Aynı harmanı farklı insanlara mı veriyorlar? Olacak iş değil. Harmanlar herkese göre özel olarak hazırlanır.”

“Ben de öyle sanıyordum.”

“İçmişsin,” dedi *Gölgenin Çocuğu*.

“Pek fazla seçeneğim yoktu.”

Long Chau’nun hiç vakit kaybetmeden başını belaya sokmuş olmasına niye şaşıyordu? Hem sesi...

Sesinden ters giden şeyin tam olarak ne olduğunu anlamıştı. “Sarhoşsun.”

“Hiç sanmıyorum.”

Tam olarak sarhoş değildi fakat *Gölgenin Çocuğu* o anda, kendisi için hazırlanmamış bir harmanın Long Chau’nun bilişsel işlevlerini sekteye uğrattığını en çabuk bu şekilde açıklayabilmişti. “Tuyet de gemide mi?”

“O, Büyükanne Khue ve tanımadığım bir grup başka insan var. Niye panik yaptığını anlamış değilim.”

“Peki, beni niye aradın?”

“Tabii ki beni kurtarabilmen için. Görünüşe göre telsizler de çalışmıyor. Yedek verici kurmaya çalışıyorlar ama birileri kurtarmaya gelene kadar sabrımı çoktan yitirmiş olacağım. Düşünme yetim de cabası.”

Harmanlar. Bir insana bileşenleri hassas bir dengeyle karıştırılıp verilir sonra yan etkiye sebep olmadığından emin olmak için gözlemlemeyi gerektirirlerdi. Pek tabii, harmanlar pahalı ve cemiyetin eli sıkıydı. Pek pahalıya satmayan birinden almış olmalılardı. Büyükanne Khue’ye ucuza harman veren Nguyen Van An Tam gibi birinden. O da harmanı baştan savma hazırlamış olmalıydı ve...

Nefes al. Geminin kalbindeki bir odada çekirdeği vardı – konektörlere, onlar aracılığıyla da hiçbir şeyin ona dokunamayacağı engin uzay boşluğunda asılı duran gemiye bağlı olan benliği.

Büyükanne Khue ve Long Chau gibi insanlarla uğraşmanın en kolay yolu, özgüveni mümkün olan en yüksek seviyeye çıkarmaktı. Pek incelikli bir yöntem olmasa da işe yarıyordu. Fakat bu gibi harmanlar Hai Anh gibi –ürkek ve sessiz, değersizlik hissiyle cebelleşen, kendine güvenmeye alışkın olmayan– insanları pervasız kılıyordu. Körkütük sarhoş.

Bir gemizihin bir insanın derin uzaya çıkmasına nasıl izin verirdi? Hai Anh kendi kendine çıkmış olmalıydı. Hava kilidinde her akli başında insan gibi gerçekdışı uzay tulumu giymek yerine dışarıya adım atmış, üzerindeki gölge tenin kendisini koruyacağını sanacak kadar kendinden geçmiş olmalıydı.

Tuyet.

Tuyet genç ve yaralıydı; Hai Anh'inki gibi karmaşık bir profile sahipti. Özgüveni gelişigüzel artırılacak birisi değildi.

Bu vahim sonuçlar doğururdu.

“Gölgenin Çocuğu? Gemi?” Long Chau'nun sesinde belli belirsiz bir endişe vardı. “Tuyet'e neler oluyor?”

Hâlâ ne Long Chau'nun Tuyet'ten ne istediğini ne de yedi sene önce neler olduğunu biliyordu. Ama—

O anda Tuyet'e yardım edebilecek iki kişi vardı: kendisi ve Long Chau.

Ve kendisi çok uzaktaydı. O esnada derin uzayda, boşlukta asılı duran *Dört Beyefendinin Hicranı*'nı kurtarmaya bir gemizihin yollanması için talep oluşturacaktı – gemi derin uzayın Long Chau'yu götürdüğü sığ kısımlarında değil, Hanh, Vinh ve mürettebatının öldüğü, zamanın sü-nüp anlamdan yoksun bir ebediyet hâline geldiği, uzayın kıvrılıp kendi üzerine bindiği derinliklerindeydi. O gemi de bir zamanlar kendisinin olduğu gibi yaralı ve yıkık döküktü – ama hayır, bunu düşünmeyi göze alamazdı, o esnada olanlara odaklanmalıydı. Yörüngelerin etrafında çok sayıda gemi vardı ve Trafik Ahengi cevap vermiyordu.

Long Chau'dan başka kimseden medet umamazdı. “Yardım çağırıyorum,” dedi sertçe. “Tuyet'e göz kulak ol, yeter.”

Cevap gelmedi; hem niye cevap bekliyordu ki?

Trafik Ahengi ansızın çevrimiçi oldu. “Ne gerek olduğunu anlamış değilim,” dedi hissiz bir sesle. “Acil bir durum yok. Gemizihnin kritik fonksiyonları işler hâlde.”

“Birisi—” *Gölgenin Çocuğu* düşüncelerini netliğe ka-

vuşturmaya, panikten paramparça olmuş o hâlini bir kenara bırakıp bilgi aktarmaya çalıştı. “Birisi ölecek.”

“Anlamıyorum. Bir gemizihne ihtiyaç varsa, pekâlâ sen de gidebilirsin.”

Derin uzaya dalmanın, kendini bir kez daha kaybetmenin düşüncesi bile– “Başka bir gemizihin bulur musun? Herhangi bir gemi olur. Gidip onlara yardım edebilecek bir gemi...”

Long Chau’nun sakin sesi kulaklarına çalındı, öncelik sırasında Trafik Ahengi ile yaptığı telsiz konuşmasının önüne geçti. “Maalesef bir sorunumuz var.”

“Ne–?”

Tuhaf bir hışırtının eşlik ettiği bir sessizlik. “Konumumu görebiliyor musun? Tam olarak?”

“Evet, ama–”

“Pekiye,” dedi Long Chau. “Bir santigün vaktin var. Belki biraz daha çok ama yerinde olsam buna bel bağlamazdım. Şimdi, müsaadenle, bütün dikkatimi burada olan bitene vermem lazım.”

“Ne–?”

“Zekisin; büyük ihtimalle gerekli çıkarımları yapabilirsin.”

Hattın kesilmesini beklemişti ama kesilmedi. Bunun yerine Long Chau sessizliğe gömüldü ve *Gölgenin Çocuğu* tanıdık bir esinti sesi duydu: Bir gemizihnin hava kilidinin ardına kadar açılma sesi. Sonra derin bir sessizlik çöktü. Bir tek Long Chau’nun ağır ağır, ihtiyatla alıp verdiği nefesler duyuyordu.

Bir santigün. Bir insanın derin uzayda ölmeye başlaması bu kadar sürerdi.

“Lütfen üzerinde gerçekdışı uzay tulumu olduğunu söyle,” dedi Long Chau’ya. Tuyet’in üzerinde yoksa...

Long Chau’nun aptal olmadığını söylediğini duyar gibiydi – fakat cevap gelmedi.

Long Chau tulumunun sensörlerini açmıştı. *Gölgenin Çocuğu*’nun ondan aldığı tek sinyal buydu: Yuvarlanarak gemiden uzaklaşan bir beden ve Long Chau, Tuyet’i yakalamak için ileri doğru atılırken derin uzayın gitgide artan basıncıyla lime lime olan bir gölge ten. Tuyet’in gözleri kapalıydı, yüzü şişmişti – yüzü yara bere rengini alıp kızarıyor, ardı ardına beliren acayip tonların dalgalarıyla durmadan değişiyordu.

Bir santigün.

Duracak olursa –yapacak olduğu şey üzerine sahiden, gerçekten düşünecek olursa– donakalırdı.

“Trafik Ahengi?”

“Evet?”

“Derin uzaya girmem lazım.”

Giriş izni çıkana kadar geçen sürede kalbi bir kez – ağır ağır, sancıyarak– attı. İçinde şaşkınlığın ötesinde bir şey vardı.

Derin bir nefes aldı ve daldı.

Başta sessiz sakindi. Petrol rengi ışık gövdesinin üzerinde süzölmeye başladı, her şey kayıyor, değişiyordu; bir kalp atışının gümbürtüsü gibi boğuk bir ses koridorlarını inletti. Sanki kucaklanıyor, seviliyordu. Daha derinlere daldıkça, ışık değiştikçe, derin uzayın soğuğu gövdesinin metalini sızlattıkça, sıcaklık yerini kalp-odasını ve çekirdeğini bir mızrak gibi delip geçen soğuğa bırakınca, hatırlamaya başladı.

Cesetler. İsyancıların gemisi iskelesini havaya uçurduğunda paramparça olan Teğmen Hanh'ın mahvolmuş bedeninin üzerinde duran sivri, keskin hatlı yüzü. Her tarafına sıçrayıp kamaralarını ve motorlarını kasıp kavuran, bedeninin her köşesine akın eden, kalp-odasına doğru giderken tabloları ve mobilyaları kavuran yangın. Hâlâ kulaklarında cınlayan, havasız kalan koridorlarına saçılmış erlerin ölümlerini attığı çığlıklar ve inlemeler. Ve teni ışıqla boyanmış, yüzü daralıp değişerek canla başla kalp-odasına ulaşmaya çalışan; derin uzay onu lime lime ederken kalp-odasının kapısını tırmalayan, hafif bir inilti çıkaran, ardındansa hiç ses çıkarmayan Kaptan Vinh. *Gölgenin Çocuğu* avuçlarının arasından kayıp giden kumandaları tekrar tekrar yakalamaya çalışıyor, her şeyin gitgide daha da uzaklaştığını, daha da manasız bir hâle büründüğünü hissediyordu. Robotları takırdatarak birer birer parçalanıyor, koridorları uyuşuyordu; geriye bir tek soğuk ve boş kalp-odası kalmıştı, kilitlelerin ve çift kapıların dışarıda olup bitene karşı herhangi bir tesiri varmışçasına sımsıkı kilitliydi...

Geri dön.

Hâlâ vakit vardı. Dönmesi lazımdı—

“Yapamam,” diye fısıldadı.

Long Chau, Tuyet'e yetişmişti. Kollarını kıza dolamıştı. Tepiniyor, derin uzaya karşı kıza kalkan olmaya çalışıyordu. Elinden bir şey gelirmiş gibi: Orada gölge teni lime lime edip tanınmaz hâle getiren, bedeni yeşim taşı rengine ve sertliğine bürüyen şeye karşı korunmaları mümkün değildi. Long Chau arkasını döndü. Uzakta *Dört Beyefendinin Hicranı*'nın karanlık silueti belirdi. Ağır ağır, “Tran Thi Kim Oanh,” dedi.

Bu öyle ipe sapa gelmez bir şeydi ki *Gölgenin Çocuğu* bir an için nerede olduğunu unuttu.

“Öğrencimdi,” dedi Long Chau. “Zeki, çabuk kavrayan bir kızdı – ona ders vermek bir zevkti.” Yine hissizdi. Ne nerede olduğunun ne de anımsadığı şeyin zerre kadar farkındaydı. “O kadar akıllıydı ki... Düzgün bir eğitim almasına izin verseler–”

Akıntıya kapılmış, gitgide daha da derinlere yuvarlanıyorlardı. Etraflarında her şey bulanıyor, kayıp gidiyordu. Tüyet yüzünü Long Chau’nun omzuna dayamıştı, uzun saçları kararıp gevriyor, perçem perçem kopuyordu – gözyaşları sert, mücevhere benzer şeylere dönüyordu, gözleri yuvalarından fırlamaya başlamıştı. “Derken kayboldu,” dedi *Gölgenin Çocuğu*. İçinde eskiden kalma, tanıdık, diğer her şeyi yakıp kül etmeye yetecek denli güçlü bir öfke bulduğuna şaşırmıştı. “Senin gözetimindeyken.”

Sessizlik. Sonra, “Ailesi orduya girmesini istiyordu,” dedi Long Chau. “Hayatta iyi bir yere gelmesinin, ailesine şan ve şeref kazandırmasının en hızlı yolu buydu. Bu seçim karşısında hüsrana uğramıştım. Ona harcadığım onca emek, onca vakit boşa gidecekti.”

“Boşa gitmek mi?” Öfkesinden zangır zangır titriyordu. Arka planda motorları çalışmaya devam ediyor, dalış esnasında bir noktadan bir noktaya sıçraması için gerekli ince ayarları yapıyor, rotasını gerçekdışı uzay akıntılarına karşı canla başla korumaya çabalıyordu. “Sen de paranı başka türlü kazanmaya karar verdin.”

“Anlamıyorsun.” Long Chau’nun sesi yumuşaktı. “Ortadan kaybolmasına yardım etmemi istedi. Hangisine karşı olan sadakatimi üstün tutacağıma karar vermek

durumunda kaldım: ona mı, ailesine mi? Elbette, aslında ortada karar verecek bir şey yoktu. Cevap belliydi.”

“O—”

“Sağ salım. Arada bir mesajlar alıyorum.” *Gölgenin Çocuğu*, Long Chau’nun yüzünü göremese de, pekâlâ gülümsediğini tahayyül edebiliyordu – miskince bir tebessüm Long Chau’nun yüzüne ağır ağır, boylu boyunca yerleşiyor olmalıydı. “Bunun bedeli insanların benim ne yaptığımı merak etmesiye – varsın, etsinler. Mahkeme beni sorguya çekti ama yeterince kararlıysan onları kandırmanın yolları var.”

“Para—”

“O ödedi. Şeyin karşılığında... Ah... Hizmetlerimin.”

“Ama— ailesinin onun öldüğüne inanmasına müsaade etmişsin.” *Gölgenin Çocuğu* onlara yetişmek üzereydi. Gövdesindeki basınç katlanılmaz bir hâle gelmişti. Onu tekrar tekrar deşeleyen pençeler; biçare, yıkık dökük hâlde mücadele ettiği, ölenlerin çığlıkları dışında hiçbir şey duymadığı o anların hatırası...

Bunu—

Bunu yapabiliirdi.

“Elbette. Ölmediğini öğrenir öğrenmez peşine düşer, bulup yaka paça eve götürürler. Güya onun iyiliği için...” Sesindeki istihza neredeyse çekilmez bir boyuttaydı.

Ve Tuyet – şüphesiz, genç yaşta ailevi sorunlardan dolayı evden kaçan Tuyet, Long Chau’ya eski öğrencisini hatırlatmış olmalıydı.

“Vaktin dolmak üzere,” dedi Long Chau sertçe. Tuyet bitap düşmüş, Long Chau’nun kollarında yatıyordu. Parmakları acayip açılarda bükülmüştü, tırnaklarından ve

saçlarından sert, siyah boncuklar süzülüyordu. “Ne olur, işe yaradığını söyle.”

Artık onları *görebiliyordu* – telsiz hattı aracılığıyla değil, kendi sensörleriyle. İki beden – Long Chau’nun genç kıza sımsıkı sarılan uzun, iriyarı silueti, kollarını ve bacaklarını diğer kadının sertleşen, parçalarına ayrılan bedenine dolamış.

Son bir kez sıçradı – onu yakalayıp paramparça etmek için inatla üzerine atılan eller gibi kapkara ve ağır gelen uzayda, zamanında sona ersin diye çaresizce dualar ettiği karanlığa doğru. Sonra onlara dokunabilecek, hava kili-dini açıp robotlarını ve bir uyduyu onları almaya yollayabilecek kadar yaklaşmayı başardı.

“Geldim,” dedi.

Milisler durumdan hiç memnun değildi. Long Chau’yu tanıyorlardı ama bir hastaneden telefon gelmesini ve neredeyse kapatılmak üzere olan bir dosyanın şüphelisinin kendilerine teslim edilmesini hiç beklemiyorlardı.

Hastaneden çıktıktan sonra –Long Chau, Tuyet’in parmaklarının ucunda ince, yuvarlak yaralarla, teni bir kefenin sağlıksız renklerine bürünmüş hâlde, ter içinde çarşıların üzerinde uyumasını sessizce ve soğukkanlılıkla izledikten sonra– Long Chau doğruca mahkemenin ve nezarethanenin yolunu tuttu.

Gölgenin Çocuğu, milisler ikisinin de içeri girmesine izin verince şaşkına döndü.

Büyükanne Khue onları orada, hücrenin sert zeminine oturmuş, tepeden gelen merhametsiz ışığın altında

bekliyordu. Solgun ve bitkin görünüyordu, gözleri yara bere içindeydi ve o eski özgüveninden eser yoktu.

“Yaşayacak,” dedi Long Chau. Robotları yine ellerine yapışmıştı, kendisi de duvara dayanarak duruyordu. Yorgunluktan tükenmeye ne kadar yakın olduğunu bir tek, hayati değerlerini gözlemlemek konusunda ısrarcı davranan ve Long Chau’nun bedenine kendi robotlarından birkaçını yerleştirmiş olan *Gölgenin Çocuğu* biliyordu. “Yaptığın şeye rağmen.”

Büyükanne Khue hiçbir şey demedi.

Gölgenin Çocuğu usulca, “Cinayet değil, ihmalkârlık sayılacağını tahmin ediyorum,” dedi. Elbette çaycı hüküm giymeyecekti – tıpkı reçetede yazılan dozlara uyulmadığında bir eczacının sorumlu tutulamayacağı gibi. Bütün sorumluluk kız kardeşler cemiyetine aitti.

Long Chau hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Gözle görülür bir şekilde öfke saçıyordu – yüzünde yine Tuyet’i hastaneye taşırırken, doktorlar çıkıp kızın hayati durumunu bildirene dek odaklanmış otururken büründüğü o dikkat kesilmiş ifade vardı. Elbette, her şey yolunda dememişlerdi çünkü hiçbir şey o kadar basit değildi – ama hiç değilse bir nebze ümit olduğunu söylemişlerdi.

“Bilmeliydin,” dedi *Gölgenin Çocuğu*. Kendine hâkim olamamıştı. Merhametli olmaya –Long Chau gibi olmamaya– çalışıyordu ama zordu. “Harmanlar öyle rastgele–”

“Başka vakalar da olmuş,” dedi Long Chau dayandığı duvardan ayrılmadan. “Kıl payı kurtulmuşlar. Bu daha

önce yaşanmadığı için şanslısın.” Sesi katlanılmaz derecede tasasızdı.

Büyükanne Khue sonunda –söylediği her bir sözcük için ağır bir bedel ödüyormuş gibi– “Bilmiyordum. Derin uzay – ürkütücü bir yer diye düşündüm. Harmanlar her şeyi kolaylaştıracaktı,” dedi.

“Yani sürünü kontrol etmeni.”

“Anlamıyorsunuz.” Hava ağzının içinde metale dönüşmüşçasına, gözle görülür bir şekilde güçlük çekerek yine konuşmaya başladı. “Kilise bunu insanları önemsiz kılmak için kullanırdı ama bizim niyetimiz–” durdu, sonra tekrar söze girdi. “Dış uzaydayken, yoluna çıkacak hiç kimse, hiçbir şey yokken –ne kadar küçük olduğunu fark ettiğinde– ezelden beri olmuş ve ebediyete kadar olacak her şeyin seninle bağlantılı olduğunu da fark edersin. En nihayetinde hepimizin tek, yüce bir şeyin parçası olduğumuzu...”

Bu kâbuslardan fırlamış meseleyi bir çeşit aydınlanma yöntemi saymaya mı kalkışıyordu? “Budist safsataları,” dedi *Gölgenin Çocuğu* sertçe.

Long Chau’nun da bir şey söylemesini bekliyordu ama Long Chau tuhaf bir şekilde sessiz kaldı. Robotlarının ilettiği verilere göre, geçmişi yâd ediyordu. “Belki bunu kaldıracabilecek birisi için öyledir,” dedi Long Chau sonunda. Başını iki yana salladı. “Bana kalırsa ne Tuyet ne de Hai Anh bunu kaldıracabilecek hâldeydi.”

“Kaldırırlardı. Korkuyu bir kenara bıraksalar, yeterdi.”

Long Chau iç geçirdi. Başını hafifçe çevirip *Gölgenin Çocuğu*’na baktı. “Dile kolay. Hem, sırf siz dersinizi alasınız diye insanların ölmesi şart olmamalı.”

“Ben yapmam gerekeni yaptım.”

“Mânâsız,” dedi *Gölgenin Çocuğu* Long Chau’ya, niyet ettiğinden daha şefkatli bir sesle. İşin aslı, o da Long Chau kadar sarsılmıştı, bitkindi ve istirahat etmeye yeltenecek olduğu anda, derin uzayda yuvarlanıp giden iki beden tekrar tekrar gözünün önüne geliyor, sonunda dalışa geçmeden hemen önce, ikisinin de yüzünü kara çıkarmaya çok yaklaştığı o kısacık âni tekrar tekrar yaşıyordu. “Gidelim.”

Büyük bir şaşkınlıkla gördü ki, Long Chau sözünü dinleyip onunla geldi.

Long Chau *Gölgenin Çocuğu*’nu ofisine geri bırakırken yolda ağzını bıçak açmıyordu. Ofise girdiklerinde bir sandalye çekti ve oturmaktan ziyade üzerine yığıldı. Onca yaşananın ardından aralarındaki hukukun nasıl olduğuna emin olamayan *Gölgenin Çocuğu*, robotlarının neredeyse otomatik bir şekilde çay ve mantı hazırlamasına müsaade etti.

Oda yine çıplaktı. Kendini odayı bir yaşam alanına çevirmeye zorladı: boş metal yüzeyleri tablolar ve videolarla süslemeye, onları yıldızları ve uzak bir gezegende ki şelaleleri gösterecek şekilde ayarlamaya. Fakat derin uzayı değil; ama belki bir gün o manzaranın da bu kadar yakınında olmasına katlanabilirdi. Odanın arayüzünde romantik efsane romanlarıyla, âlimlere ve gemilere dair sürükleyici, epik romanlarla; harman hazırlama konusunda temel bilgilerden daha karmaşık konulara kadar her şeyi içeren kalın ciltlerle tıka basa dolu kitaplıklar titreşerek hâsıl oldu. Yine yalnız kalacağı âni hasretle

bekliyordu fakat o sessizlik onu tarif edemeyeceği kadar korkutuyordu.

Long Chau çayını içinde evrenin sırları gizliymişçesine izleyerek oturuyordu. Ellerin de robotlar ışıldıyordu. Muhtemelen sadece ilaçlar onu ayakta tutuyordu. Özür dilemek için uygun bir vakit gibiydi fakat Gölgenin Çocuğu ona bir özür borçlu olduğunu hissetmiyordu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu bunun yerine.

Eski hâlinin bir hayaleti gibi duran Long Chau gülümsedi. “Gidip tezim için bir ceset daha arardım ama şu anda sonuçlarıyla yüzleşebilecekmişim gibi gelmiyor.”

“Şu harman—”

“Bünyemden attım.” Doktorların kendisini muayene etmesine izin vermemişti. Elbette. “Hayatından çıkacağım. Hiç korkun olmasın; yakında. Tüm borçlarımı ödemiş olarak.”

Kirası. Rahatlamış hissetmenin tam sırasıydı ama hiçbir şeye gücü yoktu. “Anladım.” Biraz durdu, sonra, “Merak etme. Kim Oanh’ın ailesine söylemeyeceğim.”

Kaşını kaldırdı. “Söyleyeceğini düşünmemiştim ki.”

“Bana söylemene gerek yoktu.”

“Beni ve Tuyet’i kurtarmak için derin uzaya daldın. Bunun için nasıl bir bedel ödediğini çok iyi biliyorum. Hiç değilse bu fedakârlığının karşılığını vermeliydim.”

“Bunu senin için yapmadım ki.”

“Biliyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmez.” Long Chau yine sessizliğe gömüldü. Ellerini salladı: Robotlar çekildi, geride sadece esmer, yaralı bir ten ve belli belirsiz, birkaç damla kan bıraktılar.

“Bana güveniyorsan—”

“Evet?”

“İlaçlardan bahset. Aldığın ilaçlardan.”

“Ah.” Long Chau fincanını sehpaaya bıraktı. “Söyleyecek pek bir şey yok. Hâlâ milislerin yürüttüğü soruşturmada dolayı aldığımı sanıyorsun, öyle mi?” Yüzündeki ifade, eskiden büründüğü o keyifli ifadenin gölgesi gibiydi. “Hoş olurdu, değil mi? Basit ve hisli bir açıklaması olsa... Eh, seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. İlaçları sadece iş görebilmek için alıyorum. Mesele bundan ibaret. Hayatta her şey o kadar basit, güllük gülistanlık değil.”

“Seni ufacık bir delil müsveddesinden çıkarımlar yaparken duyan, öyle sanır.”

“Çıkarım yaparken mi? Yanlışın var. Dünya bir keşmekeş; hiçbir mantığı yok. Ama ufacık bir baloncuğun içinde, bazen bir şeyleri yoluna koymak, her şeyin bir mânâsı varmış gibi göstermek mümkün.” Çayından bir yudum aldı. *Gölgenin Çocuğu* da öyle; ailesine ve sıcaklığa dair anıların zihnine doluşmasına müsaade etti. Kıt kanaat de olsa, huzur vericiydi.

“Büyükanne Khue gibi konuştun.” Önceden duyduğu öfkenin bir nebze geri geldiğini hissetti. “Derin uzayda mânâ arıyorsun.”

Long Chau başını iki yana salladı. “Hâlâ kızgın mısın?”

“Orada hiçbir şey yok,” dedi *Gölgenin Çocuğu*. “Ne aydınlanma ne de tapınacak bir şey.” Ama korkacak bir şey de yoktu.

“Mm,” dedi Long Chau. O esnada, derin uzayda çaresizce Tuyet’e sarılmaya çalıştığı, atalarına –veya her kime dua ediyorsa ona– *Gölgenin Çocuğu*’nun vaktinde yetiş-

meşi için dualar ettiği o anda neler hissetmişti? “Dediğim gibi – ben tahmin yürütmem.” Bir süre durdu, sonra: “Ama ben Büyükanne Khue gibi değilim. Ben genç kızları tehlikeye atmıyorum. Veya gemileri.”

“Biliyorum,” dedi *Gölgenin Çocuğu* sonunda. Long Chau iyi niyetliydi. Yıpratıcı ve sert konuşuyordu, kendini yaptığı çıkarımlara kaptırıp, başkasının anlayacağı ve kendini durduracağı tüm ince ikazları gözden kaçırmaya teşneydi. O–

O özünde iyi biriydi. “Yine uğrayabilirsin. Harmana ihtiyacın olduğunda... Memnuniyetle yardımcı olurum. Sahiden.”

Long Chau fincanı sehpaaya bıraktı. “Teşekkürler.” Ayağa kalktı. *Gölgenin Çocuğu*’nun robotları saçlarından ve ellerinden ayrılıp yere saçılırken bacakları belli belirsiz, hafifçe titredi.

Kapıda durup içeri baktı. Bir süre düşündü, sonra temkinli bir şekilde söze girdi: “Eğer – bir gemizihnin bakış açısının işe yarayacağı başka bir vakaya bakacak olursam–”

“Devam et,” dedi *Gölgenin Çocuğu*, başka ne diyeceğini bilemeyerek.

Long Chau’nun bakışları deliciydi. “Para ödemeyi teklif edecektim ama sana da, mesleğine de hakaret etmiş olurum. Arada bir, arkadaşın olarak uğrasam, sen de bana ne şekilde yardımcı olabileceğini ve karşılığında ne istediğini söyleyen nasıl olur?”

Arkadaş olarak. “Memnun olurum,” dedi *Gölgenin Çocuğu* – bunu samimiyetle söylemiş olmasına kendisi de şaşırmıştı.

Teşekkürler

Bu kitabı hayatımın epey zorlu bir sınav verdiğim bir döneminde, iki çocuğuma annelik etmeyi, işimi ve yazarlığı bir potada eritmeyi öğrendiğim sırada kaleme aldım. Birkaç kişiye bana sundukları, olmasa bu kitabı asla tamamına erdiremeyeceğim desteklerinden dolayı teşekkür etmek isterim: Alis Rasmussen, Zen Cho, Vida Cruz, Tade Thompson, Fran Wilde, Michelle Sagara, Stephanie Burgis, Victor Fernando R. Ocampo, Patricia Mulles, Cindy Pon, Nene Ormes, Likhain, Rochita Loenen-Ruiz, Inksea, Alessa Hinlo, D. Franklin, Zoe Johnson, Liz Bourke, Mary Robinette Kowal, Elizabeth Bear ve Scott Lynch.

Bu kitap taslak hâlindeyken değerli görüşlerini sundukları için Ava Jarvis, Lynn E. O'Connacht, Seth Gorden, Samantha Henderson ve Genevieve Cogman'a; çabucak okuyup övgü dolu bir metin yazdığı için Jonathan L. Howard'a; kapak ve yazı tipleri konusunda önerilerinden dolayı Patrick Samphire ile Sebb'e teşekkür ederim.

Bu metni bir taslaktan muhteşem bir kitaba çeviren

herkese: Yanni Kuznia, Geralyn Lance ve Subterranean Press'teki herkese; büyüleyici ve çarpıcı kapak illüstrasyonundan dolayı Maurizio Manzieri ve Dirk Berger'e; bu kitap üzerinde çalışan Lisa Rodgers, Patrick Disselhorst ve JABberwocky'deki herkese; desteklerinden ve önerilerinden dolayı menajerim John Berlyne'a teşekkür ederim.

Okurlarıma ve beni bıkmadan, usanmadan tanıtanlara teşekkür ederim: Siz olmasanız bugünlere gelemedim.

Gönlümün Sherlock Holmes'ü ve Doktor Watson'ı olan Jeremy Brett ve Lucy Liu'ya teşekkür ederim.

Son olarak bana on yaşındayken gözleri gibi baktıkları iki ciltlik Sherlock Holmes kitaplarını veren anneme ve babama; benimle Viktoryen Londra, televizyon dizileri ve filmler üzerine çene çalan kız kardeşime; kurgu sorunlarına akıl almaz çözümler getiren kocam Matthieu'ya; günün birinde uzay dedektiflerine ve maceralarına tanık olacak çocuklarım cingöz ve kütüphaneciye teşekkür ederim!

De Bodard Vietnam kültüründen esinlenen inandırıcı, cesur bir dünya kuruyor, zorlayıcı motivasyonları ve kışkırtıcı geçmişleriyle karakterleri ise Sör Arthur Conan Doyle'un karakterlerini akla getiriyor: Holmes eksantrik bir akademisyen, Watson ise huysuz bir gemizihin.

Xuya Evreni'nde, sürgündeki âlimler ve güçlü aileler tarafından yönetilen galaktik bir imparatorlukta insan ve yük taşıyan canlı gemizihinler, Saçılmış İnciler Kuşağı'ndaki habitatları birbirine bağlayan yegâne bağıdır. İnsan ve gemizihin avatarlarının birbirine karıştığı, fiziksel ve sanal gerçekliklerin üst üste bindiği akışkan bir toplumdur karşımıza çıkan.

Travmatik bir kazanın ardından terhis edilen nakliye gemisi *Gölgenin Çocuğu*, uzay yolcularının rahatı için zihnin değiştirici çaylar demleyerek geçimini sağlamaya çalışır. Eksantrik Long Chau ise bilimsel araştırması için uzay boşluğunda bir ceset bulmak ister. Long Chau ofisine girdiğinde, *Gölgenin Çocuğu*'nu tatsız ama kolay bir görev bekler ta ki buldukları cesedin cinayete kurban gittiği ortaya çıkana kadar. Olayın derinliklerine indikçe, *Gölgenin Çocuğu* soruşturmanın Long Chau'nun karanlık geçmişine ve yıldızların arasında yatan dayanılmaz boşluğa işaret ettiğini görecektir.

Çay Ustası ile Dedektif, bilimkurgu ve polisiyenin harika bir birleşimi.

"Okuru yıldızlar arasındaki karanlık ve soğuk uzayda, insanların yanı sıra gemilerin de fiziksel ve duygusal anlamda çuvalladığı bir yere götürüyor."

—LIBRARY JOURNAL

"Holmes'ün bir kadın, Watson'ınsa bir uzay gemisi olduğu muhteşem bir polisiye."

MARY ROBINETTE KOWAL



www.ithaki.com.tr



9 786052 651117

www.ithakiyayinlari

www.ithakiyayin grubu.com